

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-25-07

Druk nr 1598

Warszawa, 28 marca 2007 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o muzeach wraz z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

(-) Jarosław Kaczyński

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o muzeach

Art. 1. W ustawie z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Muzeum jest jednostką organizacyjną nienastawioną na osiągnięcie zysku, której celem jest gromadzenie i trwała ochrona dóbr naturalnego i kulturalnego dziedzictwa ludzkości o charakterze materialnym i niematerialnym, informowanie o wartościach i treściach gromadzonych zbiorów, upowszechnianie podstawowych wartości historii, nauki i kultury polskiej oraz światowej, kształtowanie wrażliwości poznawczej i estetycznej oraz umożliwianie korzystania ze zgromadzonych zbiorów.”;

2) w art. 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) katalogowanie i naukowe opracowywanie zgromadzonych zbiorów,”

b) pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4) zabezpieczanie i konserwację zbiorów oraz, w miarę możliwości, zabezpieczanie zabytków archeologicznych nieruchomości oraz innych nieruchomości obiektów kultury materialnej i przyrody,

5) urządzanie wystaw stałych i czasowych,”

c) po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) popieranie i prowadzenie działalności artystycznej i upowszechniającej kulturę,”

d) pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8) udostępnianie zbiorów do celów edukacyjnych i naukowych,

9) zapewnianie właściwych warunków zwiedzania oraz korzystania ze zbiorów i zgromadzonych informacji,”;

3) w art. 5:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres i tryb zabezpieczania zbiorów przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym zniszczeniem lub utratą zbiorów,

2) sposoby przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia

– mając na względzie niedopuszczenie do sytuacji, w której zbiory mogą być utracone, uszkodzone lub zniszczone, oraz ochronę miejsca przechowywania

i eksponowania zbiorów oraz ich ochronę w czasie transportu.”,

b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Muzea państwowe i rejestrowane muzea samorządowe mają prawo używania okrągłej pieczęci z wizerunkiem orła, ustalonym dla godła Rzeczypospolitej Polskiej oraz nazwą muzeum w otoku.”;

4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Muzeum działa na podstawie statutu nadanego przez podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 1, w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, z zastrzeżeniem ust. 5.

2. Statut określa w szczególności:

- 1) nazwę, teren działania i siedzibę muzeum,
- 2) zakres działania,
- 3) rodzaj i zakres gromadzonych zbiorów,
- 4) organ zarządzający i nadzorujący oraz organy doradcze i sposób ich powoływania,
- 5) sposób uzyskiwania środków finansowych,
- 6) zasady dokonywania zmian w statucie,
- 7) zasady prowadzenia działalności, o której mowa w art. 9, jeżeli muzeum zamierza taką działalność prowadzić.

3. Pierwszy statut nadany muzeum, statut muzeum w organizacji, zawiera postanowienia regulujące proces organizowania muzeum i obowiązuje do czasu jego zakończenia. Za dzień zakończenia

organizowania muzeum przyjmuje się dzień otwarcia wystawy stałej.

4. Po dniu zakończenia organizowania muzeum nadaje się muzeum statut zgodnie z wymogami określonymi w ust. 2.
5. Uzgodnień, o których mowa w ust. 1, dokonuje także, w zakresie swojej właściwości, Rada Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa.
6. Muzeum nieposiadające osobowości prawnej, w tym muzeum działające w ramach struktury jednostki organizacyjnej, działa na podstawie regulaminu nadanego przez podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 1. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do regulaminu.
7. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego prowadzi spis uzgodnionych regulaminów, o których mowa w ust. 6.”;

5) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. 1. Przy ministrze właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego działa Rada do Spraw Muzeów jako organ opiniodawczo-doradczy w sprawach zarządzania, finansowania oraz polityki kulturalnej w zakresie muzealnictwa.

2. Rada do Spraw Muzeów składa się z 21 członków, w tym 10 wskazanych przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz 11 wybranych na zjeździe muzeów rejestrowanych.
3. Kadencja Rady do Spraw Muzeów trwa 3 lata.

4. Członków Rady do Spraw Muzeów oraz jej Przewodniczącego powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.
 5. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres działania Rady do Spraw Muzeów, sposób powoływania jej członków oraz Przewodniczącego, uwzględniając przy tym ich wiedzę merytoryczną, niezbędną przy pełnionej w niej funkcji.”;
- 6) art. 10 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 10. 1. Wstęp do muzeów jest odpłatny, chyba że właściwy podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 1, postanowi o nieodpłatnym wstępie do muzeum.
 2. W jednym dniu tygodnia wstęp na wystawy stałe muzeów jest nieodpłatny.
 3. Dyrektor muzeum ustala i podaje do publicznej wiadomości, w sposób zwyczajowo przyjęty, wysokość opłat za wstęp do muzeum oraz dzień, o którym mowa w ust. 2. Dyrektor muzeum może zwolnić z opłat za wstęp.
 4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, grupy osób, którym przysługuje ulga w opłacie lub zwolnienie z opłaty za wstęp do muzeów państwowych, oraz rodzaje dokumentów potwierdzających ich uprawnienia, uwzględniając przy tym odpowiednio przepisy obowiązujące w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz w państwach członkowskich Europejskiego

Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

5. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, ustali, w drodze rozporządzenia, wykaz państwowych muzeów martyrologicznych, do których wstęp jest bezpłatny, ze względu na szczególny charakter historyczny i edukacyjny tych muzeów.”;

7) w art. 11:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada muzeum:

- 1) sprawuje nadzór nad wypełnianiem przez muzeum jego powinności wobec zbiorów i społeczeństwa, w szczególności nad realizacją celów określonych w art. 1,
- 2) ocenia, na podstawie przedłożonego przez dyrektora muzeum sprawozdania rocznego z działalności, działalność muzeum oraz opiniuje przedłożony przez dyrektora roczny plan działalności.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rada muzeum liczy od 5 do 15 członków. Członków rady muzeum powołuje i odwołuje właściwy podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lub 3. Rada muzeum wybiera ze swojego grona przewodniczącego.”,

c) w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) właściwe ze względu na siedzibę muzeum organy jednostek samorządu terytorialnego, z wyjątkiem jednostki samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 5 ust. 3,”

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Członkowie rady muzeum wskazani przez podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lub 3, stanowią nie więcej niż 1/3 składu rady muzeum.”

e) po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu :

„7a. Członkom rady muzeum mogą przysługiwać diety oraz zwrot kosztów przejazdów i noclegów na zasadach określonych w przepisach regulujących należności przysługujące pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, o ile nie otrzymują ich z innego tytułu. Wydatki te pokrywa muzeum.

7b. Dyrektor muzeum przyznaje należności, o których mowa w ust. 7a, jeżeli środki na ten cel są ujęte w planie finansowym muzeum na dany rok.”

f) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Rada muzeum, w przypadku ogłoszenia konkursu na stanowisko dyrektora, wyznacza do składu komisji konkursowej określonej w art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, z późn. zm.²⁾) dwóch dodatkowych członków.”

- g) uchyla się ust. 10;
- 8) art. 13 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 13. 1. W celu potwierdzenia wysokiego poziomu merytorycznej działalności i znaczenia zbiorów oraz w celu ewidencjonowania muzeów spełniających te warunki, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego prowadzi Państwowy Rejestr Muzeów, zwany dalej „Rejestrem”.
2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego uzależnia wpis do Rejestru, w szczególności od znaczenia posiadanych przez muzeum zbiorów, zespołu wykwalifikowanych pracowników, pomieszczeń i stałego źródła finansowania – zapewniających spełnienie statutowych celów muzeum.
3. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) sposób prowadzenia Rejestru,
 - 2) wzór wniosku o wpis do Rejestru,
 - 3) warunki i tryb dokonywania wpisów w Rejestrze,
 - 4) okoliczności, w jakich można zarządzić kontrolę w celu ustalenia, czy muzeum spełnia nadal warunki wpisu do Rejestru
- biorąc pod uwagę uprawnienia nadzorcze ministra nad muzeami.
- ”

4. Z dniem wpisu do Rejestru muzeum jest uprawnione do używania nazwy „muzeum rejestrowane”.
5. Muzeum rejestrowane korzysta ze szczególnej ochrony i pomocy finansowej państwa.
6. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej wykaz muzeów rejestrowanych.”;

9) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii Rady do Spraw Muzeów, może w muzeach rejestrowanych, bezpośrednio mu podległych, powierzyć swoje uprawnienia radzie powierniczej, w zakresie:

- 1) nadzoru nad wypełnianiem przez muzeum jego powinności wobec zbiorów i społeczeństwa,
- 2) bezpośredniego nadzoru nad realizacją celów określonych w art. 1,
- 3) powoływania i odwoływania dyrektora muzeum.”;

10) po art. 19 dodaje się art. 19a w brzmieniu:

„Art. 19a. 1. Członkom rady powierniczej mogą przysługiwać zwrot kosztów przejazdów na zasadach określonych w przepisach regulujących należności przysługujące pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz wynagrodzenie za udział w posiedzeniu

rady powierniczej. Wydatki te pokrywa muzeum.

2. Dyrektor muzeum przyznaje zwrot kosztów przejazdów, jeżeli środki na ten cel są ujęte w planie finansowym muzeum na dany rok.
3. Podmiot, o którym mowa w art. 16 lub 17, przyznaje wynagrodzenie, o którym mowa w ust 1, oraz ustala jego wysokość.
4. W przypadku przyznania wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, nie może być ono wyższe niż:
 - 1) dla przewodniczącego rady – 50%,
 - 2) dla pozostałych członków rady – 45%,– minimalnego wynagrodzenia przewidzianego w przepisach o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.”;

11) w art. 21:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Muzealiami są rzeczy ruchome i nieruchomości stanowiące własność muzeum i wpisane do inwentarza muzealiów. Muzealia stanowią dobro narodowe.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W przypadku muzeum nieposiadającego osobowości prawnej, muzealiami są rzeczy ruchome i nieruchomości stanowiące własność podmiotu, który utworzył muzeum oraz wpisane do inwentarza muzealiów.”;

12) uchyla się art. 22;

13) w art. 23:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Muzea państwowe i samorządowe mogą dokonywać zamiany, sprzedaży lub darowizny muzealiów, po uzyskaniu pozwolenia ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Pozwolenie na zamianę, sprzedaż lub darowiznę muzealiów może być udzielone tylko w wyjątkowych i uzasadnionych przypadkach. Środki uzyskane ze sprzedaży muzealiów mogą być przeznaczone wyłącznie na uzupełnienie zbiorów muzeum.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może wydać pozwolenie na zamianę, sprzedaż lub darowiznę muzealiów na wniosek dyrektora muzeum zaopiniowany przez radę muzeum i złożony za pośrednictwem właściwego podmiotu, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lub 3 – po zasięgnięciu opinii Rady do Spraw Muzeów.”;

14) w art. 24 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, na wniosek dyrektora muzeum państwowego lub samorządowego, wydaje pozwolenie na skreślenie z inwentarza, w razie zmiany statusu prawnego muzealium lub błędu w zapisie inwentarzowym.”;

15) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. 1. Muzeum pobiera opłaty za przygotowanie i udostępnianie zbiorów do celów innych niż zwiedzanie, w szczególności za kopiowanie, sporządzanie reprodukcji lub fotografii, przygotowywanie zbiorów do wypożyczenia oraz ich wypożyczenie.

2. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 1, ustala dyrektor muzeum. W uzasadnionych przypadkach dyrektor muzeum może ustalić opłatę ulgową lub zwolnić z opłaty.

3. Nie pobiera się opłat za wypożyczenia muzealiów między muzeami krajowymi oraz, pod warunkiem wzajemności, między muzeami z siedzibą w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.”;

16) art. 25a otrzymuje brzmienie:

„Art. 25a. 1. Wizerunki muzealiów mogą być utrwalone i przechowywane na informatycznych nośnikach danych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565 oraz z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501).

2. Muzeum pobiera opłaty za udostępnianie wizerunków muzealiów, z wykorzystaniem informatycznych nośników danych. Bez-

pośredni dostęp do wizerunków muzealiów drogą elektroniczną jest bezpłatny.

3. Wysokość opłat, o których mowa w ust. 2, ustala dyrektor muzeum. W uzasadnionych przypadkach dyrektor muzeum może ustalić opłatę ulgową lub zwolnić z opłaty.”;

17) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. 1. Muzealia mogą być przenoszone za zgodą dyrektora muzeum – poza teren muzeum, w którym są wpisane do inwentarza:

- 1) w przypadku wypożyczenia innym muzeum,
- 2) w przypadku potrzeby konserwacji, badań lub zapewnienia bezpieczeństwa,
- 3) w przypadku ekspozycji na wystawach,
- 4) w innych uzasadnionych przypadkach – za zgodą podmiotu, o którym mowa w art. 5 ust. 1.

2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia warunki, sposób i tryb przenoszenia muzealiów, z uwzględnieniem w szczególności warunków i sposobu przenoszenia, przechowywania ich w nowym miejscu oraz opracowywania dla nich dokumentacji naukowo-konserwatorskiej.”;

18) w art. 32 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, wymagania kwalifikacyjne uprawniające do

zajmowania w muzeach stanowisk, o których mowa w ust. 1, oraz sposób ich stwierdzania, mając na celu zapewnienie profesjonalnego wykonywania zadań.”;

19) użyte w art. 8, 14, 17, 24 i 27 w różnych przypadkach wyrazy „Minister Kultury i Sztuki” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego”.

Art. 2. Statut nadany muzeum, które zostało utworzone po dniu 1 stycznia 2005 r. przez podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lub 3 ustawy, o której mowa w art. 1 niniejszej ustawy, dotychczas nieposiadające wystawy stałej, staje się statutem muzeum w organizacji, w rozumieniu przepisu art. 6 ust. 3 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 3. Statuty muzeów nieposiadających osobowości prawnej stają się regulaminami w rozumieniu przepisu art. 6 ust. 6 ustawy, o której mowa w art. 1 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. Rada do Spraw Muzeów, powołana przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, oraz jej Przewodniczący działają do końca okresu, na który zostali powołani.

Art. 5. Przepisy wykonawcze wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie art. 5 ust. 5, art. 7 ust. 3, art. 10 ust. 4 i 5, art. 13 ust. 3, art. 29 ust. 2, art. 32 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 1 niniejszej ustawy, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych na podstawie art. 5 ust. 5, art. 7 ust. 3, art. 10 ust. 4 i 5, art. 13 ust. 3, art. 29 ust. 2,

art. 32 ust. 4 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 41, poz. 364, z 2003 r. Nr 96, poz. 874, Nr 162, poz. 1568 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 11, poz. 96 i Nr 261, poz. 2598 oraz z 2005 r. Nr 131, poz. 1091 i Nr 132, poz. 1111.

UZASADNIENIE

Projektowana nowelizacja ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.) ma na celu:

- 1) rozwianie wątpliwości interpretacyjnych,
- 2) wyeliminowanie rozbieżności między przepisami ustawy o muzeach a przepisami ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123), np. w zakresie składu komisji konkursowej powoływanej w celu przeprowadzenia konkursu na dyrektora muzeum oraz zatwierdzenia przez radę muzeum rocznego planu działalności,
- 3) wprowadzenie przepisów postulowanych przez środowiska muzealne m.in. w zakresie uregulowania statusu muzeów nieposiadających osobowości prawnej oraz zasad odpłatności za wstęp do muzeów,
- 4) dostosowaniu do wymogów zawartych w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez określenie wytycznych do upoważnień ustawowych,
- 5) wprowadzenie regulacji uprawniającej do używania okrągłej pieczęci z wizerunkiem orła, ustalonym dla godła Rzeczypospolitej Polskiej przez muzea państwowe oraz rejestrowane muzea samorządowe.

Projekt nowelizacji ustawy o muzeach nie jest więc projektem mającym na celu zmianę systemową funkcjonowania muzeów w Polsce. Ma on raczej za zadanie szerokie usprawnienie obowiązujących przepisów, a także dostosowanie do wymogów zawartych w art. 92 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Proponowane zmiany polegają na wprowadzeniu w art. 1 ustawy nowego brzmienia definicji „muzeum”, która ma w sposób pełny odpowiadać wyzwaniom i zadaniom, jakie stają przed polskim muzealnictwem w dzisiejszych czasach. Szczególnie istotny jest pierwszy, dodany cel każdego muzeum, a więc „gromadzenie i trwała ochrona dóbr naturalnego i kulturalnego dziedzictwa ludzkości o charakterze materialnym i niematerialnym”.

W obecnym stanie prawnym nie były uregulowane kwestie dotyczące „gromadzenia” zbiorów. W związku z powyższym uzupełnienie przepisów w tym zakresie wydaje się konieczne. Natomiast sformułowanie „umożliwianie kontaktu ze zbiorami” zamieniono na bardziej precyzyjne i odpowiadające rzeczywistości „umożliwianie korzystania ze zbiorów”. Proponuje się skreślenie ust. 2 definiującego „muzealia” w związku z kompleksowym uregulowaniem „muzealiów” w rozdziale 4 ustawy.

Art. 2 ustawy o muzeach zawiera otwarty katalog działań, jakie powinny podejmować muzea dla realizacji celów ustawowych. Pkt 2 i 4 zostały zmienione w taki sposób, że wyrażenie „muzealia” (którego zakres pojęciowy został sprecyzowany w niniejszej nowelizacji) zamieniono na szersze pojęcie „zbiorów”. W pkt 5 doprecyzowano pojęcie wystawy, obejmując nim zarówno wystawy stałe i czasowe. Dodano także pkt 7a umożliwiający muzeom „popieranie i prowadzenie działalności artystycznej i upowszechniającej kulturę”. Większa część muzeów, chcąc w pełni realizować swe zadania i przyciągać zwiedzających, prowadząc z nimi stały dialog, i chcąc nawiązywać z nimi szczególny rodzaj więzi, podejmuje działania wykraczające poza tradycyjne rozumienie działalności muzealnej. Działania te są związane najczęściej z popieraniem (w postaci np. podejmowania współpracy z podmiotami zewnętrznymi w stosunku do muzeum) lub samodzielnym prowadzeniem działalności artystycznej i upowszechnianiem kultury takiej jak koncerty, przedstawienia teatralne i wiele innych przedsięwzięć. Na tle obowiązującego stanu prawnego pojawiały się wątpliwości, czy muzea mogą podejmować taką działalność. Ponieważ ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej reguluje kwestie upowszechniania kultury przez instytucje kultury, w tym muzea, proponowany nowy punkt ma za zadanie rozwiązać wszelkie wątpliwości z tym związane i umożliwić im takie działania. Proponuje się rozszerzenie zakresu przedmiotowego przepisu (pkt 8) mówiącego o udostępnianiu zbiorów, poza obecnie obowiązującymi celami edukacyjnymi, również o cele naukowe. Podobne przesłanki stały za propozycją zmiany pkt 9. Tu celem jest zapewnienie właściwych warunków nie tylko do zwiedzania i korzystania ze zbiorów, ale także do korzystania ze zgromadzonych przez muzeum informacji.

Symbole Rzeczypospolitej Polskiej pozostają pod szczególną ochroną prawa. Muzea ze względu na znaczenie dla kultury narodowej, swoją rangę, wielkość zgromadzonych zbiorów, które stanowią dobro ogólnonarodowe, siedzibę oraz muzea znajdujące się pod szczególną ochroną państwa ze względu na swój charakter (m.in. państwowe muzea martyrologiczne) powinny mieć prawo do używania okrągłej pieczęci z wizerunkiem orła, ustalonym dla godła Rzeczypospolitej Polskiej oraz nazwą muzeum w otoku. Stąd propozycja wprowadzenia do nowelizowanej ustawy regulacji, która uprawniałaby muzea państwowe oraz rejestrowane muzea samorządowe do jej używania (art. 5 ust. 6).

Doświadczenia związane z zakładanymi w ostatnich latach dużymi muzeami, takimi jak Muzeum Powstania Warszawskiego, Muzeum Historii Żydów Polskich, Muzeum Sztuki Nowoczesnej i Muzeum Historii Polski pokazały, że obecnie obowiązujące przepisy wykazują bardzo małą elastyczność wobec nowo powstających placówek muzealnych i nie regulują ich statusu w trakcie powstawania. Stąd też projektodawca proponuje, aby w okresie organizacji muzeum takie posługiwało się statutem, który będzie uwzględniał szczególną sytuację takiej placówki. Jednocześnie, aby ułatwić funkcjonowanie niektórym z nowo tworzonych muzeów proponuje się wprowadzenie przepisu przejściowego, na mocy którego regulacją uproszczonego statutu byłyby objęte także muzea powstałe przed wejściem w życie nowelizacji ustawy, ale nie wcześniej niż przed dniem 1 stycznia 2005 r.

Na gruncie obowiązującej ustawy pojawiały się wątpliwości dotyczące statusu muzeów nieposiadających osobowości prawnej (co dotyczy m.in. muzeów prywatnych), w tym szczególnej kategorii muzeów działających w strukturach organizacyjnych innych podmiotów, np. muzeów uniwersyteckich, teatralnych itp. Proponowany nowy art. 6 ust. 5 ustawy o muzeach rozwiązuje ten problem, stanowiąc, że takie muzeum działa na podstawie regulaminu nadanego przez podmiot, który muzeum utworzył. Przepisy zawarte w projekcie usuwają pojawiające się obecnie wątpliwości, czy muzeum nieposiadające osobowości prawnej może uzyskać status muzeum w rozumieniu ustawy o muzeach. Nowelizacja zawiera przepis zakładający, że statuty muzeów nieposiadających osobowości prawnej stają się z mocy ustawy regulaminami.

Kolejne z proponowanych zmian (w zakresie art. 7 ustawy o muzeach) zawierają nowelizację przepisów regulujących funkcjonowanie Rady do Spraw Muzeów. Celem zmian jest uczynienie z Rady organu, które w jeszcze większym stopniu będzie wspierać i harmonijnie współdziałać z Ministrem Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Stąd propozycja, aby wyraźnie zapisać w ustawie, że Rada do Spraw Muzeów jest organem opiniodawczo-doradczym Ministra i aby to Minister miał prawo powoływać i odwoływać nie tylko członków Rady (tak jak jest w obowiązującym stanie prawnym), ale także jej Przewodniczącą. Przepis przejściowy stanowi, że obecna Rada wraz z jej Przewodniczącą będzie pełnić swoją funkcję do końca kadencji i dopiero kolejny Przewodniczący zostanie wskazany przez Ministra.

Zmiana brzmienia art. 10 ma na celu zachowanie zasady, że jeden dzień w tygodniu jest wolny od opłaty za wstęp, jednakże zasada ta będzie mieć odniesienie do ekspozycji stałych (postulat środowiska muzealników). Jednocześnie projekt rozszerza kompetencje dyrektora muzeum w taki sposób, aby mógł on sam decydować o zwolnieniu z opłat w pozostałym zakresie. Oznacza to, że dyrektor będzie mógł samodzielnie decydować o wolnym wstępie również w odniesieniu do ekspozycji czasowych, przy czym będzie mógł swobodnie określać zakres tego zwolnienia, w zależności od okoliczności i potrzeb (np. przez odniesienie do pory dnia, dnia tygodnia czy kategorii zwiedzających).

Wiele zmian wprowadzono w zasadach funkcjonowania organów muzeów pełniących rolę społecznej kontroli nad funkcjonowaniem muzeum (art. 11 ustawy o muzeach). Dotyczy to rady muzeum oraz rady powierniczej. Zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym rola i pozycja rady muzeum nie jest jednoznacznie określona, a obowiązujące przepisy regulujące funkcjonowanie rady powodowały wiele dyskusji i rozbieżnych interpretacji. Proponuje się, aby jednoznacznie przesądzić charakter rady muzeum jako organu opiniodawczo-doradczego muzeum. Proponuje się również dokonanie zmiany przepisu regulującego, że rada muzeum sprawuje nadzór nad wypełnianiem przez muzeum jego powinności wobec zbiorów i społeczeństwa, w szczególności nad realizacją celów określonych w art. 1 ustawy.

Aby rada mogła skutecznie realizować swoje kompetencje z zakresu oceny funkcjonowania muzeum, musi mieć do tego właściwe podstawy. Stąd propozycja, aby rada muzeum oceniała działalność muzeum na podstawie sprawozdania rocznego przedstawianego przez dyrektora muzeum. Rada opiniowałaby także przedstawiony przez dyrektora roczny plan działalności. Proponuje się, w celu zwiększenia efektywności działania, podkreślenie opiniodawczo-doradczego charakteru rady oraz wzmocnienie pozycji dyrektora jako osoby odpowiedzialnej za prowadzenie muzeum, a także pozbawienie rady muzeum kompetencji do zatwierdzania rocznego planu działalności wraz z planem finansowym i sprawozdania z działalności muzeum. W obecnym stanie prawnym każda, nawet najdrobniejsza zmiana planu finansowego, także już w czasie jego obowiązywania powoduje konieczność zwoływania posiedzenia rady i zatwierdzania takiej zmiany.

Wprowadzono zmianę porządkującą liczebność rady, wprowadzając dolną granicę (5 osób). Kolejna zmiana polegająca na zwiększeniu liczby członków rady wskazanych przez organizatora jest uwarunkowana względami praktycznymi, bowiem w obecnym stanie prawnym, w przypadku typowej rady liczącej nie więcej niż 11 członków – organizator mógł wskazać zaledwie 2 członków i miał nieproporcjonalnie mały wpływ na funkcjonowanie muzeum w stosunku do innych podmiotów (nie tylko dyrektora muzeum i rady muzeum, ale także stowarzyszeń twórczych i innych instytucji wspierających muzeum).

Sprawowanie funkcji członka rady muzeum ma charakter społeczny. Stąd propozycja regulacji przyznającej członkom rady diety oraz zwrot kosztów ewentualnych przejazdów i noclegów. Decyzję o przyznaniu diet oraz zwrotu kosztów, zgodnie z proponowanym przepisem, ma podejmować dyrektor muzeum, jeżeli środki na ten cel są ujęte w planie finansowym muzeum.

Zmiana brzmienia art. 11 ust. 9 usuwa sprzeczność między jego dotychczasowym brzmieniem a treścią art. 16 ust. 4 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w zakresie składu komisji przeprowadzającej konkurs na stanowisko dyrektora muzeum.

Konieczność uchylecia pkt 3 w art. 16 ustawy o muzeach jest uzasadniona usunięciem kolizji między ww. przepisem a art. 27 ustawy o organizowaniu

i prowadzeniu działalności kulturalnej, który stanowi, że plan działalności instytucji kultury zatwierdza dyrektor.

W rozdziale trzecim ustawy o muzeach proponuje się dodanie nowego art. 19a dotyczącego funkcjonowania rady powierniczej. Proponuje się, aby członkom rady powierniczej przysługiwała możliwość zwrotu kosztów przejazdów oraz wynagrodzenia należnego za udział w posiedzeniu rady. Decyzję o przyznaniu zwrotu kosztów przejazdów podejmuje dyrektor muzeum, który zgodnie z art. 17 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej zarządza instytucją kultury i reprezentuje ją na zewnątrz. Natomiast decyzję o przyznaniu wynagrodzenia i jego wysokości podejmuje podmiot, o którym mowa w art. 16 lub 17 ustawy o muzeach. Uzasadnieniem omawianej propozycji legislacyjnej jest fakt, że członkowie rady powierniczej wykonują pracę, która wymaga ich zaangażowania i przygotowania. Członkowie rady powierniczej ponoszą w poważnej części odpowiedzialność za funkcjonowanie muzeum, zastępują oni organizatora muzeum w wielu funkcjach kontrolnych. Stąd, zdaniem projektodawcy, wprowadzenie proponowanych zmian jest niezbędne. Wydatki związane z pokryciem kosztów przejazdów oraz wypłatą wynagrodzeń ma ponosić muzeum.

Propozycja skreślenia ust. 2 w art. 1 w obecnym brzmieniu ustawy i przeniesienia definicji muzealiów do rozdziału 4 jest uzasadniona potrzebą uporządkowania przepisów dotyczących muzealiów w jednym rozdziale.

Zmiana w art. 23 ustawy o muzeach polega na doprecyzowaniu dotychczas obowiązujących przepisów oraz powierzenie Radzie do Spraw Muzeów kompetencji do opiniowania nie tylko wniosku na sprzedaż muzealiów (tak jak jest w obowiązującym stanie prawnym), ale także do opiniowania wniosku na zamianę lub darowiznę muzealiów.

Nowelizowany przepis art. 25 będzie wprowadzał zasadę odpłatności za przygotowanie i udostępnianie zbiorów do celów innych niż zwiedzanie. Odpłatność będzie zasadą, a wysokość opłat będzie ustalać dyrektor muzeum, który będzie mógł, w uzasadnionych przypadkach, ustalić opłatę ulgową lub zwolnić z opłaty. Z pobierania opłat mają być zwolnione wypożyczenia między muzeami krajowymi oraz, co stanowi uzupełnienie dotychczas obowiązującej

regulacji, wypożyczenia – pod warunkiem wzajemności – na rzecz muzeów z siedzibą w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Celem takiej regulacji jest wzmocnienie współpracy i wymiany kulturalnej między muzeami polskimi a muzeami wyżej wymienionych krajów.

Zmiany proponowane w art. 25a są konsekwencją przyjęcia tych samych zasad, co w proponowanych zmianach do art. 25. Chodzi więc o wprowadzenie zasady odpłatności oraz wskazanie dyrektora muzeum jako osoby odpowiedzialnej za ustalenie wysokości opłat i uprawnionej do ewentualnego zwalniania z opłat.

Nowelizacja art. 29 ust. 1 ma na celu wskazanie dyrektora jako osoby odpowiedzialnej za podejmowanie decyzji w przedmiocie przenoszenia muzealiów poza teren muzeum, w którym są wpisane one do inwentarza. Zmiana ta usunie wątpliwości, jakie pojawiały się w związku z interpretacją przedmiotowego przepisu.

Proponowany przepis art. 5 nowelizowanej ustawy polega na czasowym (6 miesięcy) zachowaniu w mocy aktów wykonawczych do uchylonych przepisów upoważniających. Celem powyższego rozwiązania jest zapewnienie szybkiego funkcjonowania nowej ustawy, a jednocześnie zachowanie w mocy aktów wykonawczych obecnie obowiązujących wyłącznie na określony czas.

Przedmiot objęty projektowaną ustawą nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej. Nie podlega także notyfikacji w trybie przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu norm i aktów prawnych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje przedmiotowy akt

Muzea państwowe i samorządowe, a także muzea tworzone i organizowane przez osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, a także osoby zwiedzające muzea.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Proponowany przepis art. 10 ust. 2 ograniczający prawo wolnego wstępu do muzeów państwowych i samorządowych w jeden dzień w tygodniu jedynie na ekspozycje stałe przyczyni się, przez zlikwidowanie możliwości bezpłatnego wstępu na nierzadko atrakcyjne wystawy czasowe, do zwiększenia się wpływów z biletów, ponadto – do poprawy sytuacji finansowej muzeów; z drugiej strony, muzea będą obciążone wypłatą diet i zwrotem kosztów przejazdu dla członków rady muzeum (art. 11 ust. 7a) lub rady powierniczej (art. 19a). Mając jednak na względzie, że wspomniane gremia odbywają posiedzenia nie częściej niż 4 razy w roku, zwiększony wpływ ze sprzedanych biletów na wystawy czasowe przewyższy koszty wynikające z przepisów art. 11 ust. 7a i art. 19a, co będzie pozytywnie wpływało na sektor finansów publicznych. Rada muzeum i rada powiernicza liczy maksymalnie do 15 członków. Można założyć, że kwota ta wyniesie – zakładając dotychczasową praktykę zbierania się rady 4 razy w roku – dla przykładowego muzeum 7 244,80 zł (diety, koszty przejazdu i ryczałt za dojazd, przy założeniu, że około połowa z 15 członków rady musi dojeżdżać na posiedzenia). Wydatki te poniosłyby wszystkie muzea państwowe (15 muzeów w kraju) i samorządowe (488 muzeów wg statystyki GUS). Odnosząc się do rady powierniczej, należy uwzględnić opłaty za posiedzenie, którą określi organizator, a które – naszym zdaniem – nie powinny przekroczyć kwoty 500 zł za posiedzenie dla każdego członka rady. Należy ponadto dodać, że, jak dotąd, istnieje tylko jedna rada powiernicza (Zamek Królewski w Warszawie); przewi-

dywane jest powołanie kilku innych. Przychody uzyskane z wprowadzonych opłat na wystawy czasowe trudno szczegółowo określić, gdyż zależne są one wprost od atrakcyjności tych wystaw. Ustawa o muzeach przewiduje, że w jeden dzień w tygodniu jest nieodpłatny wstęp do muzeów państwowych i samorządowych, co daje w skali roku 50 dni wolnych od opłat. W małych i średnich muzeach samorządowych, takich jak Muzeum Regionalne w Siedlcach czy Muzeum – Zbrojownia na Zamku w Liwie w dni wolne od opłat przychodzi około 50 osób przy cenie biletu wynoszącej 3 zł. Dochód uzyskany z tytułu opłat za wstęp wynosiłby więc ok. 3 000 zł w skali roku. Duże muzea, takie jak Muzeum Narodowe w Warszawie odwiedza w dni wolne ok. 250 osób, co, przy średniej cenie biletu wynoszącej 10 zł, w skali roku dałoby przychód w wysokości ok. 125 000 zł. Takiej wysokości przychody mogłoby osiągać 20-30 muzeów w Polsce. Największe przychody osiągają muzea rezydencjonalne (muzea w Malborku, Pszczynie, Łańcucie, Zamek Królewski w Warszawie czy Zamek Królewski w Krakowie), ale jest ich zaledwie kilka. Przykładowo Zamek Królewski w Warszawie odwiedza w dni wolne w ciągu roku 69.000 osób, co przy cenie biletu w wysokości 9,50 zł daje kwotę 655 699 zł. Należy również dodać, że atrakcyjne wystawy potrafią przyciągać znacznie większą niż przeciętna liczbę zwiedzających (np. wystawa impresjonistów w Muzeum Narodowym w Warszawie).

3. Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki
Wejście w życie regulacji nie wpłynie na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.
4. Wpływ regulacji na rynek pracy
Wejście w życie regulacji nie wpłynie na rynek pracy.
5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów
Wejście w życie regulacji nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.
6. Ocena pod względem zgodności z prawem Unii Europejskiej
Regulacja nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.
7. Zakres konsultacji społecznych

Projekt był konsultowany z Radą do Spraw Muzeów przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego, NSZZ „Solidarność” Pracowników Kultury, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki.

Sekretariat Kultury i Środków Przekazu NSZZ „Solidarność” zgłosił następującą uwagę:

- zwrot kosztów noclegów powinien przysługiwać również członkom rady powierniczej;

uwaga nieprzyjęta: członkowie rady pobierają wynagrodzenie za uczestnictwo w radzie, zatem zwrot kosztów noclegów im nie przysługuje.

Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki zgłosiła następujące uwagi:

- wątpliwości dot. przepisu w art. 6 ust 2a, mówiącego o tym że „za dzień zakończenia organizowania muzeum przyjmuje się dzień otwarcia wystawy stałej”; wątpliwości nieprzyjęte: istotą działalności muzeum jest gromadzenie i eksponowanie zbiorów, w tym również na wystawach stałych;
- kwestia norm niezbędnych do uznania regulaminu za obowiązujący: uwaga odrzucona; do regulaminu muzeum będą stosowały się przepisy odnoszące się do statutu muzeum;
- sprzeciw, aby Przewodniczącemu Rady do Spraw Muzeów powoływał Minister: uwaga odrzucona; Rada jest organem służącym Ministrowi i Minister powinien mieć prawo do powoływania jej Przewodniczącego;
- uwaga odnosząca się do liczby członków rady muzeum: uwaga jest bezprzedmiotowa; zapis projektu art. 11 ust. 4 nie zwiększa liczby możliwych członków rady, ale jedynie wprowadza dolny limit liczby członków rady.

Przedmiotowy projekt został przekazany do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. Zespół ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, na po-

siedzeniu w dniu 4 grudnia 2006 r., zgłosił wątpliwość dotyczącą wprowadzenia „struktury organizacyjnej” jako obligatoryjnego elementu statutu muzeum. W wyniku dyskusji (KWRiST i Rady Legislacyjnej) Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego wycofał się z proponowanych zmian w ww. zakresie.

Projekt został również przekazany do konsultacji Komisji Heraldycznej.

8. Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414), projekt został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, w trybie tej ustawy nie wykazano zainteresowania pracami nad projektem.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Ewa Ośniecka-Tamecka

Min.EOT/403/2007/DP-ar

Warszawa, 24.02.2007.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ewę Ośniecką – Tamecką, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

Szanowna Pani Minister,

W związku z przedstawionym projektem ustawy (nr RM-10-25-07), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedłożony projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do wiadomości:

Pan Kazimierz Michał Ujazdowski
Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

2007-02-27

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

w sprawie zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem grożącym zniszczeniem lub utratą zbiorów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia

Na podstawie art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabezpieczenie zbiorów w muzeach przed pożarem, kradzieżą i innym niebezpieczeństwem polega na:

- 1) niedopuszczeniu do sytuacji, w której zbiory mogą zostać utracone, uszkodzone lub zniszczone;
- 2) ochronie miejsca przechowywania i eksponowania zbiorów oraz na ich ochronie w czasie transportu.

§ 2. Za właściwe zabezpieczenie zbiorów w muzeach odpowiada dyrektor muzeum, który:

- 1) zapewnia realizację wymagań określonych w § 3 i 5;
- 2) dokonuje corocznie analizy stanu zabezpieczenia podległych obiektów przed pożarem i przestępczością oraz zapewnia usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości;
- 3) zapewnia opracowanie planu ochrony muzeum;
- 4) sporządza plan ewakuacji zbiorów;
- 5) w przypadku stwierdzenia przestępstwa, w wyniku którego nastąpiło uszkodzenie, zniszczenie lub utrata zbiorów:
 - a) zawiadamia niezwłocznie najbliższą jednostkę Policji, z wyjątkiem sytuacji, gdy zawiadomienia dokonała już inna osoba,
 - b) zawiadamia organizatora muzeum,
 - c) przesyła informację o stratach do Ośrodka Ochrony Zbiorów Publicznych celem ujęcia danych w centralnym katalogu skradzionych i zaginionych dóbr kultury,
 - d) pisemnie powiadamia wykonawcę i konserwatora elektronicznych urządzeń zabezpieczających oraz Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych, jeżeli podczas popełnienia przestępstwa stwierdzono niezadziałanie lub wadliwe zadziałanie tych urządzeń.

¹ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 131, poz. 911)

² Zmiany ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr, poz.

§ 3. Zabezpieczenie zbiorów w muzeum przed pożarem polega w szczególności na:

- 1) przestrzeganiu przeciwpożarowych wymagań techniczno-budowlanych i instalacyjnych oraz obowiązków w zakresie ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach przeciwpożarowych;
- 2) wyposażeniu obiektów muzealnych w wymagany sprzęt, urządzenia przeciwpożarowe i ratownicze, znaki bezpieczeństwa i gaśnice oraz poddawaniu ich przeglądowi technicznemu;
- 3) zapewnieniu sprawnego systemu alarmowania i powiadamiania na wypadek pożaru;
- 4) przygotowaniu organizacyjnym i technicznym zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia;
- 5) opracowaniu i wdrożeniu instrukcji bezpieczeństwa pożarowego muzeum;
- 6) zaznajomieniu pracowników z instrukcją bezpieczeństwa pożarowego i przepisami przeciwpożarowymi;
- 7) obowiązkowym wyposażeniu obiektów, wyznaczonych na podstawie odrębnych przepisów przez Generalnego Konserwatora Zabytków w uzgodnieniu z Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej, w system sygnalizacji pożaru.

§ 4. 1. W każdym muzeum musi znajdować się instrukcja bezpieczeństwa pożarowego, której zakres jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Wyciąg z instrukcji bezpieczeństwa pożarowego muzeum w formie instrukcji postępowania na wypadek pożaru, wraz z wykazem telefonów alarmowych, umieszcza się w miejscach widocznych, dostępnych dla wszystkich osób przebywających w muzeum.

3. Fakt zapoznania się z instrukcją bezpieczeństwa pożarowego każdy pracownik potwierdza pisemnym oświadczeniem, które włącza się do akt osobowych pracownika.

§ 5. 1. Pracownicy muzeum podlegają obowiązkowemu szkoleniu z zakresu ochrony przeciwpożarowej.

2. Szkolenie pracowników obejmuje następujące rodzaje szkoleń:

- 1) wstępne - prowadzone w wymiarze 1 godziny dla pracowników nowo przyjętych, w pierwszym miesiącu pracy, obejmujące zagadnienia ochrony przeciwpożarowej na stanowisku pracy;
- 2) podstawowe - prowadzone w wymiarze 2 godzin, organizowane przed upływem 3 miesięcy od daty rozpoczęcia pracy w muzeum, obejmujące całokształt zagadnień ochrony przeciwpożarowej w muzeach;
- 3) specjalistyczne - prowadzone w wymiarze i w zakresie dostosowanych do potrzeb określonej grupy zawodowej;
- 4) okresowe (uzupełniające) - prowadzone w wymiarze 2 godzin, nie rzadziej niż co 3 lata dla pracowników i nie rzadziej niż co 5 lat dla kadry kierowniczej, mające na celu przypomnienie i uzupełnienie znajomości zagadnień ochrony przeciwpożarowej w muzeach oraz wskazanie ewentualnych zmian w zasadach zabezpieczenia przeciwpożarowego muzeum.

3. Szkolenia wymienione w ust. 2 pkt 2-4 są prowadzone przez osoby posiadające kwalifikacje zawodowe pożarnicze.

4. Fakt odbycia szkolenia z zakresu ochrony przeciwpożarowej potwierdza podpisem prowadzący szkolenie oraz osoba uczestnicząca w szkoleniu.

§ 6. Ramowy program szkolenia wstępnego pracowników obejmuje następujące tematy:

- 1) zagrożenia pożarowe, przyczyny powstania i rozprzestrzeniania się pożaru;
- 2) obowiązki pracownika na wypadek powstania pożaru;
- 3) warunki ewakuacji ludzi i zbiorów, drogi i środki ewakuacji, z uwzględnieniem ich dostępności i oznakowania;
- 4) środki gaśnicze, stałe urządzenia gaśnicze, miejsca rozmieszczenia hydrantów wewnętrznych i gaśnic;
- 5) posługiwanie się hydrantami wewnętrznymi i gaśnicami.

§ 7. Ochrona zbiorów jest organizowana na podstawie planu ochrony muzeum, który powinien:

- 1) uwzględniać rodzaj działalności muzeum;
- 2) podawać ocenę aktualnego stanu ochrony muzeum;
- 3) zawierać:
 - a) analizę potencjalnych zagrożeń i aktualnego stanu bezpieczeństwa muzeum,
 - b) dane dotyczące organizacji ochrony fizycznej muzeum,
 - c) dane dotyczące rodzaju zabezpieczeń technicznych,
 - d) zasady organizacji i wykonywania ochrony muzeum.

§ 8. 1. Ochrona zbiorów w muzeach podlegających obowiązkowej ochronie zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708), jest realizowana:

- 1) w formie bezpośredniej ochrony fizycznej, sprawowanej przez licencjonowanych pracowników ochrony;
- 2) w formie zabezpieczenia technicznego, wykonywanego przez licencjonowanych pracowników zabezpieczenia technicznego;
- 3) łącznie w formach, o których mowa w pkt 1 i 2.

2. Obowiązek zapewnienia ochrony spoczywa na dyrektorze muzeum, który ma prawo wyboru formy ochrony, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia bezpośredniej ochrony fizycznej w czasie udostępnienia zbiorów.

3. Plan, o którym mowa w § 7, jest uzgadniany z właściwym terytorialnie komendantem wojewódzkim Policji.

§ 9. 1. Ochrona zbiorów w muzeach niepodlegających obowiązkowej ochronie w myśl przepisów ustawy, o której mowa w § 8 ust. 1, jest realizowana:

- 1) przez własnych pracowników dozoru: dozorcę, portiera, pomocnika muzealnego lub nielicencjonowanych pracowników ochrony przedsiębiorcy posiadającego koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia;
- 2) przez zabezpieczenia techniczne;
- 3) łącznie w formach, o których mowa w pkt 1 i 2.

2. Ochrona polega na dozorowaniu zbiorów i innego mienia, materiałów, interwencji w przypadkach stanowiących zagrożenie w ramach posiadanych uprawnień oraz na obsłudze urządzeń zabezpieczenia technicznego.

3. Plan ochrony dla muzeów, o których mowa w ust. 1, podlega konsultacji z właściwym terytorialnie komendantem powiatowym lub miejskim Policji.

4. Zabezpieczenie techniczne zapewnia:

- 1) uniemożliwienie lub ograniczenie dostępu, w szczególności: do budynków, pomieszczeń, urządzeń technicznych, szaf, gablot wystawienniczych;
- 2) wykrywanie naruszenia stref dostępu oraz ewentualną ich obserwację;
- 3) sprawną łączność i alarmowanie.

5. Projektowanie, instalowanie oraz konserwacja zabezpieczenia technicznego są dokonywane przez wyspecjalizowanych przedsiębiorców lub przeszkolonych własnych pracowników.

§ 10. Zakres stosowanego zabezpieczenia technicznego musi być odpowiedni w stosunku do potencjalnych zagrożeń określonych w planie ochrony muzeum oraz do wartości zabezpieczanych zbiorów.

§ 11. Sposób i zakres stosowania urządzeń zabezpieczenia technicznego określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 12. Przedstawiciele firm projektujących, instalujących i konserwujących zabezpieczenia elektroniczne powinni dodatkowo posiadać zaświadczenie o ukończeniu specjalistycznych kursów z zakresu zabezpieczenia obiektów muzealnych, organizowanych przez Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych.

§ 13. 1. W przypadku wypożyczania zbiorów na wystawy czasowe, muzeum użyczające sprawdza poziom ochrony eksponatów, a muzeum wypożyczające gwarantuje ich właściwą ochronę w miejscu ekspozycji.

2. Wypożyczenie zbiorów uznanych przez dyrektora muzeum za szczególnie cenne wymaga sporządzenia pisemnej opinii co do warunków ochrony w miejscu ekspozycji przez odpowiednio przeszkolonego pracownika muzeum lub rzeczoznawcę ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, z zakresu bezpieczeństwa zbiorów publicznych albo Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych.

3. W przypadku wypożyczenia za granicę zbiorów uznanych przez dyrektora muzeum za szczególnie cenne sprawdzenie warunków ochrony w miejscu ekspozycji i sporządzenie opinii jest obowiązkowe. Opinia może być opracowana przez rzeczoznawcę ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, z zakresu bezpieczeństwa zbiorów publicznych albo Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych.

§ 14. Organizację ochrony zbiorów w czasie transportu określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 15. 1. Zasady i sposoby ewakuacji zbiorów na wypadek powstania zagrożenia określa plan ewakuacji.

2. W planie ewakuacji należy przewidzieć możliwe rodzaje zagrożeń i opracować właściwe dla nich procedury przeciwdziałania.

3. Plan ewakuacji zbiorów stanowi część składową planów ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych.

§ 16. Plan ewakuacji zbiorów podlega uzgodnieniu z właściwym miejscowo szefem obrony cywilnej.

§ 17. Plan ewakuacji zbiorów jest aktualizowany raz do roku równocześnie z planami ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowej.

§ 18. Do kontroli przestrzegania zasad zabezpieczania zbiorów w muzeach upoważniony jest Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych.

§ 19. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 15 października 2003 r. w sprawie zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarami, kradzieżami i innymi niebezpieczeństwami grożącymi zniszczeniem lub utratą muzealiów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia (Dz. U. Nr 193, poz. 1892).

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

W porozumieniu :

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji

**Załączniki do rozporządzenia Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego z dnia**

ZAŁĄCZNIK Nr 1

ZAKRES INSTRUKCJI BEZPIECZEŃSTWA POŻAROWEGO

Instrukcja bezpieczeństwa pożarowego powinna zawierać:

- 1) zwięzłą charakterystykę obiektu obejmującą:
 - a) przeznaczenie obiektu,
 - b) wysokość i liczbę kondygnacji,
 - c) klasę odporności pożarowej budynku i klasy odporności ogniowej oraz stopień rozprzestrzeniania ognia elementów budowlanych,
 - d) kwalifikację obiektu do kategorii zagrożenia ludzi ZL, w tym wyszczególnienie stref pożarowych zaliczonych do kategorii ZL I zagrożenia ludzi,
 - e) obciążenie ogniowe występujące w pomieszczeniach niezaliczonych do kategorii zagrożenia ludzi ZL,
 - f) określenie ilości i rodzajów dróg oraz wyjść ewakuacyjnych,
 - g) występowanie i obszar działania stałych i półstałych urządzeń gaśniczych, instalacji sygnalizacyjno-alarmowych zapewniających alarmowanie pożarowe oraz rozmieszczenie sprzętu gaśniczego i ratowniczego,
 - h) wyszczególnienie istniejących w obiekcie odstępstw w odniesieniu do warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie zgodnie z odrębnymi przepisami,
 - i) charakterystyczne dla danego muzeum potencjalne źródła powstania pożaru i drogi jego rozprzestrzeniania;
- 2) zasady zapobiegania możliwości powstania pożaru;
- 3) zasady bezpiecznego prowadzenia prac niebezpiecznych pożarowo;
- 4) określenie osób odpowiedzialnych za stan bezpieczeństwa pożarowego w obiekcie muzealnym i na poszczególnych stanowiskach pracy;
- 5) zasady uruchamiania urządzeń gaśniczych i zabezpieczających uruchamianych ręcznie oraz osoby odpowiedzialne za ich obsługę;
- 6) szczegółowe rozwiązania dotyczące ewakuacji ludzi i zbiorów, z uwzględnieniem:
 - a) środków i sposobów ogłaszania alarmu o niebezpieczeństwie,
 - b) warunków ewakuacji ludzi przy wykorzystaniu dróg komunikacji ogólnej,
 - c) warunków i sposobów ewakuacji zbiorów,
 - d) sposobów praktycznego sprawdzania organizacji i warunków ewakuacji ludzi;
- 7) określenie zasad postępowania na wypadek powstania pożaru, w tym:
 - a) postępowanie pracowników na wypadek powstania pożaru do czasu przybycia jednostek ratowniczo-gaśniczych oraz ich współdziałanie z kierującym akcją ratowniczą,
 - b) kierowanie ewakuacją ludzi,
 - c) zabezpieczenie najcenniejszych eksponatów;
- 8) organizację i zasady zaznajamiania pracowników z instrukcją bezpieczeństwa pożarowego i przepisami przeciwpożarowymi;
- 9) graficzny obraz stanu zabezpieczenia pożarowego sporządzony na rzutach poziomych obiektu w skali 1:100 lub 1:200, z naniesieniem w postaci znaków i symboli:
 - a) dróg i wyjść ewakuacyjnych,
 - b) miejsc rozmieszczenia podręcznego sprzętu gaśniczego i urządzeń przeciwpożarowych,
 - c) lokalizacji głównych wyłączników prądu, gazu i innych,
 - d) miejsc rozmieszczenia znaków bezpieczeństwa.

ZAŁĄCZNIK Nr 2

SPOSÓB I ZAKRES STOSOWANIA URZĄDZEŃ ZABEZPIECZENIA TECHNICZNEGO

I. Zabezpieczenia budowlane i mechaniczne

1. Wszystkie drzwi zewnętrzne, okna i inne zabezpieczenia otworów zewnętrznych muszą być sprawne i wyposażone w atestowane urządzenia zamykające.

2. Organizacja ruchu osób w muzeach musi uwzględniać możliwość korzystania z dwóch wejść: głównego i gospodarczego (administracyjnego).

3. Otwory okienne piwnic oraz parteru, stosownie do zagrożeń, należy dodatkowo zabezpieczyć okiennicami, kratami, żaluzjami lub szybami wzmocnionymi.

4. Modernizacje starych lub montaż nowych zabezpieczeń budowlanych i mechanicznych muszą uwzględniać w zabezpieczeniu zewnętrznych otworów drzwiowych i okiennych, pomieszczeń magazynów zbiorów muzealnych, bibliotecznych i archiwalnych, sal wystawowych i czytelni zbiorów specjalnych oraz pracowni konserwacji zbiorów w miejscach szczególnie zagrożonych, stosowanie minimum:

- 1) zamków, zamknięć i drzwi - w klasie B;
- 2) drzwi o zwiększonej odporności na włamanie - w klasie C;
- 3) szyb o zwiększonej odporności na przebicie i rozbicie - w klasie P-4;
- 4) rolet i krat żaluzjowych o zwiększonej odporności na włamanie - w klasie 2;
- 5) szaf stalowych, kas pancernych, sejfów do przechowywania szczególnie cennych zbiorów - w klasie 4;
- 6) krat stalowych wykonanych z kształtowników stalowych o przekroju minimum 200 mm² przy rozstawie prętów poziomych 400 mm i pionowych 150 mm oraz spawaniu wszystkich połączeń.

5. Zabezpieczenie otworów drzwiowych, okiennych, świetlików, włazów dachowych i innych oraz konstrukcje budowlane przegród zabezpieczających muszą być zgodne z wymogami ochrony przeciwpożarowej. Przy pracach w obiektach zabytkowych należy uwzględniać wymagania służb konserwatorskich.

6. Zarządzanie gospodarką kluczami określa "Instrukcja o zasadach zabezpieczania pomieszczeń" stanowiąca załącznik do planu ochrony muzeum.

7. Konstrukcje nowych gablot wystawienniczych muszą uwzględniać możliwość zastosowania w ich ochronie szkła bezpiecznego, atestowanych zamknięć oraz podłączenia systemu alarmowego.

8. Kasety i szafy stalowe, wykorzystywane do przechowywania muzealiów, muszą być trwale przymocowane do podłoża lub ściany pomieszczenia, w którym się znajdują.

9. Zabezpieczenia budowlane i mechaniczne należy poddawać przeglądom i konserwacji, przynajmniej raz w roku, co należy potwierdzić protokołem.

II. Zabezpieczenia elektroniczne

1. Zabezpieczenia elektroniczne (elektroniczne systemy technicznej ochrony mienia) stanowią uzupełnienie mechanicznych urządzeń zabezpieczających i są wykorzystywane przy realizacji zadań ochrony fizycznej.

2. Przyjmuje się klasę SA3 dla systemu sygnalizacji włamania i napadu w muzeach. Stosowane urządzenia muszą posiadać atest w klasie C lub wyższej.

3. Dopuszcza się stosowanie urządzeń nieposiadających atestu, jeżeli nie zostały opracowane w stosunku do nich Polskie Normy.

4. Wykonanie poszczególnych rodzajów zabezpieczeń elektronicznych musi być poprzedzone opracowaniem dokumentacji technicznej. Dla niewielkich instalacji dopuszcza się wykonanie dokumentacji uproszczonej składającej się z projektu koncepcyjnego i dokumentacji powykonawczej.

5. Na dokumentację techniczną zabezpieczeń elektronicznych powinny składać się następujące dokumenty:

- 1) pisemna umowa określająca zakres ochrony obiektu;
- 2) koncepcja działania systemu;
- 3) wykaz typów i rodzajów użytych urządzeń;
- 4) plan instalacji sygnalizacyjnej (przewodowej);
- 5) schemat blokowy instalacji;
- 6) kosztorys;
- 7) opis techniczny instalacji i współdziałania urządzeń;
- 8) oświadczenia osób sporządzających dokumentację i biorących udział w pracach instalacyjnych o nieujawnianiu wiadomości stanowiących informacje niejawne, z którymi zapoznali się podczas wykonywania prac.

6. Dokumentację techniczną należy przechowywać w sposób uniemożliwiający osobom nieupoważnionym dostęp do niej.

7. Przystąpienie do modernizacji starych lub montaż nowych zabezpieczeń elektronicznych należy poprzedzić uzgodnieniem projektu przez Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych.

8. Odbiór instalacji alarmowej następuje po 2-3-tygodniowej eksploatacji próbnej. Wykonawca przekazuje użytkownikowi dokumentację powykonawczą, książkę eksploatacji systemu i potwierdzenie przeszkolenia pracowników w zakresie obsługi systemu. Przekazanie systemu do stałej eksploatacji strony potwierdzają w protokole odbioru.

9. Konserwację zabezpieczeń elektronicznych należy przeprowadzać nie rzadziej niż raz na 3 miesiące. Wszystkie prace związane z przeglądami, modernizacją i konserwacją zabezpieczeń elektronicznych dokumentuje się w formie książki przeglądów lub książki eksploatacji i konserwacji.

ZAŁĄCZNIK Nr 3

ORGANIZACJA OCHRONY ZBIORÓW W CZASIE TRANSPORTU

1. O konieczności ochrony transportu zbiorów postanawia pisemnie dyrektor lub osoba pisemnie przez niego upoważniona, zwana dalej "osobą odpowiedzialną za transport", wskazując:

- 1) przedmiot konwojowania;
- 2) rodzaj środka transportu;
- 3) miejsce docelowe i czas trwania transportu.

2. Muzea, które są ochraniające przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne, ochraniają we własnym zakresie transportowane zbiory.

3. Muzea niemogące wystawić własnych konwojentów zlecają usługę ochrony transportu przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, posiadającemu pozwolenie na broń na okaziciela wydane na podstawie odrębnych przepisów.

4. Konwój organizuje szef wewnętrznej służby ochrony lub funkcyjny pracownik ochrony przedsiębiorcy zgodnie z poleceniem konwoju.

5. Organizacja i wykonywanie konwoju odbywa się zgodnie z instrukcją konwojowania.

6. Przy organizacji ochrony transportów zbiorów dla ustalenia liczby konwojentów przyjmuje się wartość zbiorów wyrażaną w jednostkach obliczeniowych, gdzie jednostka obliczeniowa wynosi 120-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał poprzedzający termin transportu, ogłaszana przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

7. Transport zbiorów jest chroniony co najmniej przez:

- 1) jednego konwojenta - przy przewozie o wartości do 5 jednostek obliczeniowych;
- 2) dwóch konwojentów - przy przewozie o wartości od 5 do 15 jednostek obliczeniowych;
- 3) trzech konwojentów - przy przewozie o wartości od 15 do 50 jednostek obliczeniowych;
- 4) czterech konwojentów - przy przewozie wartości powyżej 50 jednostek obliczeniowych.

8. Konwoje piesze mogą być wykonywane jedynie w przypadku ochraniających zbiorów nieprzekraczających 1 jednostki obliczeniowej, jeżeli użycie samochodu nie jest uzasadnione ze względu na odległość od miejsca pobrania do miejsca przekazania mienia konwojowego, a do przenoszenia używa się odpowiedniego zabezpieczenia technicznego, w szczególności: specjalistycznych teczek, walizek.

9. W przypadku gdy są przenoszone zbiory od 0,3 do 1 jednostki obliczeniowej, osoba transportująca jest chroniona przez co najmniej jednego pracownika ochrony, który może być nieuzbrojony.

10. W każdym transporcie zbiorów uczestniczy wyznaczony przez dyrektora kurier muzealny.

11. Przydatność środków transportu użytych do przewozu zbiorów o wartości powyżej jednej jednostki obliczeniowej każdorazowo ocenia kurier muzealny.

12. Zbiory o wartości powyżej 15 jednostek obliczeniowych transportuje się pojazdami specjalnie przystosowanymi do ich przewożenia, zapewniającymi utrzymanie właściwych warunków konserwatorskich. Każdorazowo oceny przystosowania pojazdu do transportu dokonuje kurier.

13. Przy transporcie zbiorów powyżej 15 jednostek obliczeniowych należy do transportu przydzielić samochód ubezpieczający.

14. W przypadku transportowania zbiorów kolumną samochodów należy do transportu przydzielić dwa samochody ubezpieczające, ustalając po dwóch konwojentów na każdy samochód ubezpieczający i po jednym konwojencie na każdy samochód transportujący.

15. Transport zbiorów o wartości przekraczającej 10 jednostek obliczeniowych odbywający się drogą lotniczą na rejsach krajowych, oprócz kuriera, jest chroniony przez co najmniej jednego pracownika ochrony, który może być nieuzbrojony.

16. O transportach zbiorów przekraczających wartość 10 jednostek obliczeniowych osoba odpowiedzialna za organizację ochrony transportu informuje Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych.

17. Koordynację i nadzór nad organizacją transportów zbiorów mających poręczenia wypłaty odszkodowania za zniszczone, uszkodzone lub skradzione eksponaty wystawowe przez Skarb Państwa udzielone na podstawie odrębnych przepisów sprawuje Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych.

18. Transport zbiorów, o których mowa w ust. 16, odbywa się z udziałem Policji.

19. W przypadku przewożenia zbiorów o bardzo dużej wartości, na które nie jest wystawione poręczenie wypłaty odszkodowania przez Skarb Państwa, Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych może zwracać się do Komendy Głównej Policji o udział w konwoju Policji na zasadach odrębnie określonych.

20. Informacje dotyczące organizacji transportu zbiorów przywożonych z zagranicy lub wywożonych za granicę osoba odpowiedzialna za organizację ochrony transportu przekazuje, z zastrzeżeniem ust. 22, do Ośrodka Ochrony Zbiorów Publicznych najpóźniej na 20 dni przed rozpoczęciem transportu, a w przypadku transportów krajowych najpóźniej na 10 dni przed rozpoczęciem transportu.

21. Informacja, o której mowa w ust. 16 i 20, musi zawierać:

- 1) miejsce, datę i godzinę rozpoczęcia transportu;
- 2) wartość i rodzaj przewożonych zbiorów;
- 3) marki i numery rejestracyjne pojazdów;
- 4) nazwiska, imiona i stanowiska osób wchodzących w skład konwoju, w szczególności: dowódcy konwoju, konwojentów, kierowców, kurierów muzealnych, a także numery ich dowodów osobistych (numery paszportów przy wyjazdach zagranicznych);
- 5) imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za transport, numer telefonu, pod którym można powiadomić, w szczególności: o opóźnieniu, awarii pojazdu;
- 6) przy transportach z zagranicy - datę i godzinę przekroczenia punktu kontroli granicznej;
- 7) uwagi dotyczące konwoju, w szczególności: planowane postoje, noclegi, nazwę i adres przewoźnika.

22. W przypadku braku możliwości przekazania wszystkich danych, określonych w ust. 21, w terminie określonym w ust. 20, przekazuje się posiadane dane dotyczące transportu, a pozostałe w terminie ustalonym z Ośrodkiem Ochrony Zbiorów Publicznych.

23. Ośrodek Ochrony Zbiorów Publicznych uzgodnione pełne dane dotyczące transportu przekazuje do Komendy Głównej Policji w terminie pozwalającym na zorganizowanie ochrony transportu, nie później jednak niż na 5 dni przed rozpoczęciem transportu.

24. Wyjazd i zakończenie transportu o wartości powyżej 10 jednostek obliczeniowych dowódca konwoju zobowiązany jest zgłosić telefonicznie do Ośrodka Ochrony Zbiorów Publicznych.

25. Transporty zbiorów należy wykonywać po trasach najbardziej bezpiecznych i możliwie często patrolowanych przez Policję.

26. Przy planowaniu transportu należy przestrzegać, aby odbywał się on w dniach powszednich od poniedziałku do czwartku danego tygodnia.

27. W przypadku konwojowania transportu na długich trasach, gdzie przewidywany jest postój (nocleg), miejsce postoju transportu i organizację jego ochrony organizator konwoju uzgadnia wcześniej z jednostką Policji, na której terenie działania postój jest planowany.

28. Przy wyznaczaniu dłuższego postoju transportu należy przede wszystkim brać pod uwagę możliwości wykorzystania do tego celu zamkniętych terenów muzeów i innych obiektów ochraniających przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne lub terenów administrowanych przez jednostki Policji lub Straży Granicznej.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarami, kradzieżami i innymi niebezpieczeństwami grożącymi zniszczeniem lub utratą muzealiów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia, stanowi wykonanie upoważnienia do opracowania przedmiotowego rozporządzenia zawartego w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o muzeach (Dz. U. Nr, poz.....). Zmiana polegała na wprowadzeniu wytycznych do wskazanego upoważnienia, zgodnie z przyjętymi wymogami zawartymi w art.92 ust. 1 Konstytucji RP.

Projektowane rozporządzenia zastąpiłoby analogiczne uregulowanie prawne zawarte w rozporządzeniu Ministra Kultury z dnia 15 października 2003 r. w sprawie zasad zabezpieczania zbiorów w muzeach przed pożarami, kradzieżami i innymi niebezpieczeństwami grożącymi zniszczeniem lub utratą muzealiów oraz sposobów przygotowania zbiorów do ewakuacji w razie powstania zagrożenia. (Dz.U. Nr 193, poz.1892)

W § 1 projektowanego rozporządzenia został wyjaśniony zakres zabezpieczenia zbiorów przed pożarami, kradzieżami i innymi niebezpieczeństwami. Niezwykle istotne znaczenie dla bezpieczeństwa zbiorów ma § 2, który precyzuje obowiązki, jakie w tym zakresie ciążyą na dyrektorze muzeum. Na szczególną uwagę zasługują zwłaszcza punkty 3 i 4, które obligują dyrektora do sporządzenia planu ochrony muzeum i planu ewakuacji zbiorów. Te dwa dokumenty stanowią podstawę do ochrony zbiorów muzeum przed kradzieżami i innymi niebezpieczeństwami mogącymi grozić uszkodzeniem bądź zniszczeniem zbiorów. Wprowadzenie planu ochrony jako dokumentu, który stanowi podstawę organizacji ochrony zbiorów muzeum ma fundamentalne znaczenie dla bezpieczeństwa zbiorów jak również i dla efektywnego gospodarowania środkami finansowymi. Zawarte w planie ochrony rozwiązania (organizacyjne i techniczne) pozwolą na osiągnięcie harmonii w organizacji ochrony, a konieczność dostosowania środków ochrony do charakteru zbiorów (§10) pozwoli na prowadzenie racjonalnego finansowania.

Punkt 2 w § 2 nakłada na dyrektora obowiązek dokonywania corocznej analizy stanu zabezpieczenia zbiorów oraz podejmowania działań zmierzających do usunięcia wykrytych nieprawidłowości. Przyjęcie tego trybu działania jako stałej praktyki umożliwi okresowy wgląd w stan zabezpieczenia zbiorów przez organy

założycielskie muzeów i pozwoli na planowanie potrzebnych środków na zapewnienie bezpieczeństwa zgromadzonym zbiorom zgodnie z art. 5 ust.4 pkt 2 ustawy o muzeach.

W § 3 do § 6 projekt zawiera podstawowe zasady ochrony przeciwpożarowej muzeum. Dla uzyskania większej czytelności przepisów, szczegółowy zakres instrukcji bezpieczeństwa przeciwpożarowego został zamieszczony w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

W § 3 w pkt 7 projektu został przypomniany obowiązek wyposażenia w system sygnalizacji pożaru wyznaczonych przez Generalnego Konserwatora Zabytków w uzgodnieniu z Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej muzeów. Nie jest to nowy obowiązek nałożony przez rozporządzenie Ministra Kultury. Obowiązek wyposażania muzeów i innych jednostek, wyznaczonych przez cytowane wcześniej podmioty wynika z przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 listopada 1992 w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz.U. Nr 92 poz. 460 z dnia 10 grudnia 1992 roku). Obowiązująca lista muzeów wyznaczonych do posiadania systemu sygnalizacji pożaru została uzgodniona przez Generalnego Konserwatora Zabytków z Komendantem Głównym Państwowej Straży Pożarnej w 1995 roku. Do chwili obecnej na 347 muzeów objętych obowiązkiem, 295 zostało wyposażonych w systemy sygnalizacji pożaru.

W § 7 do § 14 przepisy projektu zawierają przepisy dotyczące zasad zabezpieczenia zbiorów przed kradzieżami. Szczegółowe kwestie dotyczące sposobu i zakresu stosowania urządzeń zabezpieczenia technicznego oraz organizację ochrony zbiorów w czasie transportu zostały zawarte odpowiednio w załączniku nr 2 i 3 do rozporządzenia.

Dużą uwagę przywiązano do właściwego przygotowania zawodowego firm zajmujących się projektowaniem, instalowaniem i konserwowaniem zabezpieczeń technicznych. Uwzględniając ponad piętnastoletnie doświadczenie wynikające ze współpracy z firmami branży ochrony mienia, a w szczególności często występujące braki i niedociągnięcia w pracy takich firm, które w swoich działaniach nie potrafią często uwzględnić specyfiki zabezpieczenia obiektów muzealnych, wprowadzono wymóg posiadania specjalistycznego przygotowania firm chcących działać na terenie muzeów. Szkolenia z tego zakresu są organizowane, co roku i w pełni dostępne dla wszystkich zainteresowanych, tak więc nie stanowi to żadnego ograniczenia na

rynku. Na dzień dzisiejszy ponad osiemdziesiąt firm posiada stosowane przygotowanie.

Organizację szkoleń powierzono Ośrodkowi Ochrony Zbiorów Publicznych jako specjalistycznej instytucji Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, która od blisko 15 lat w zakresie zabezpieczenia publicznych zbiorów dóbr kultury jest jednostką wiodącą. Zebrane doświadczenia własne jak i te, które wynikają z prowadzonej przez Ośrodek międzynarodowej współpracy dają gwarancje odpowiedniego merytorycznego przygotowania i przeprowadzenia szkoleń. Kierując się podobnymi kryteriami zdecydowano się powierzyć Ośrodkowi Ochrony Zbiorów Publicznych oraz rzeczoznawcom Ministra Kultury sporządzanie opinii dotyczącej warunków ochrony w przypadku wypożyczenia za granicę zbiorów uznanych przez dyrektora muzeum za szczególnie cenne.

Niezwykle ważne dla bezpieczeństwa zbiorów są przepisy § 13 wprowadzające zasady sprawdzania bezpieczeństwa muzeów w przypadku wypożyczeń zbiorów do innych placówek muzealnych. Celem wprowadzenia tego uregulowania było dążenie do niepogarszania warunków ochrony w przypadku wypożyczenia zbiorów poza placówkę macierzystą. W praktyce zdarzało się, że zbiory były przenoszone na wystawy czasowe z lepszych do gorszych warunków bezpieczeństwa.

Materia objęta przedmiotowym projektem rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto projekt jest zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Biuletynie Informacji Publicznej jako materiał dodatkowy do projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. Nr 169, poz. 1414).

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. **Podmioty na które oddziałuje rozporządzenie:** muzea

2. **Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego:**

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów zaliczanych do sektora finansów publicznych.

3. **Wpływ na rynek pracy:** nie wiąże się bezpośrednio z koniecznością zwiększenia lub zmniejszenia zatrudnienia w muzeach.

4. **Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki:** brak wpływu.

5. **Wpływ na sytuację i rozwój regionów:** brak wpływu

6. **Konsultacje społeczne:** projekt będzie konsultowany ze Stowarzyszeniem Historyków Sztuki, ze Związkiem Muzeów Polskich oraz z dyrektorem Muzeum Narodowego w Warszawie jako przewodniczącym Rady ds. Muzeów przy Ministrze Kultury. Ponadto zostanie uzgodniony międzyresortowo, ze związkami zawodowymi (Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

**w sprawie szczegółowego zakresu działania Rady do Spraw Muzeów, sposobu
powoływania jej członków oraz Przewodniczącego**

Na podstawie art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rada do Spraw Muzeów przy ministrze właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, zwana dalej "Radą", wyraża opinie na temat:

- 1) zagadnień polskiego muzealnictwa o znaczeniu krajowym lub międzynarodowym;
- 2) składników projektu budżetu Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w zakresie polskiego muzealnictwa;
- 3) projektów aktów normatywnych dotyczących muzeów;
- 4) innych zagadnień, przedkładanych pod jej obrady przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, przewodniczącego Rady lub na wniosek 1/3 członków Rady;
- 5) wniosków o dotacje celowe na działalność muzeum.

§ 2. Rada działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu.

§ 3. 1. Wybory do Rady są dwustopniowe: każde muzeum rejestrowane deleguje jednego przedstawiciela na krajowy zjazd muzeów rejestrowanych, który odbywa się co trzy lata. Zjazd wybiera ze swego grona 11 kandydatów na członków Rady.

2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego zwołuje krajowy zjazd muzeów rejestrowanych nie później niż trzy miesiące przed upływem kadencji Rady.

3. Przewodniczącego Rady i jego zastępcę wybiera Rada spośród swoich członków na pierwszym posiedzeniu, zwołanym przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego nie później niż dwa tygodnie po wyborze Rady.

4. Dla ważności uchwał Rady konieczny jest udział w głosowaniu co najmniej połowy jej członków.

¹ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 131, poz. 911)

² Zmiany ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr, poz.

§ 4. 1. Posiedzenia Rady odbywają się w zależności od potrzeb, nie rzadziej jednak niż raz w roku.

2. Posiedzenie Rady może być zwołane w trybie nadzwyczajnym na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, przewodniczącego Rady lub na wniosek co najmniej 1/3 członków Rady.

§ 5. Obsługę kancelaryjno-biurową Rady zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

§ 6. Pierwszy zjazd zwoła minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego po zarejestrowaniu 50 muzeów.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 26 sierpnia 1997 r. w sprawie zakresu działania Rady do Spraw Muzeów oraz składu, liczby i sposobu powoływania jej członków (Dz. U. Nr 105, poz. 666).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie szczegółowego zakresu działania Rady do Spraw Muzeów, sposobu powoływania jej członków oraz Przewodniczącego, stanowi wykonanie upoważnienia do opracowania przedmiotowego rozporządzenia zawartego w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o muzeach (Dz. U. Nr, poz.....). Zmiana polegała na wprowadzeniu wytycznych do wskazanego upoważnienia, zgodnie z przyjętymi wymogami zawartymi w art.92 ust. 1 Konstytucji RP.

Projektowane rozporządzenia zastąpiłoby analogiczne uregulowanie prawne zawarte w rozporządzeniu Ministra Kultury i Sztuki z dnia 26 sierpnia 1997 r. w sprawie zakresu działania Rady do Spraw Muzeów oraz składu, liczby i sposobu powoływania jej członków (Dz. U. Nr 105, poz.666).

Rozporządzenie będzie regulować szczegółowy zakres działania Rady do Spraw Muzeów, sposób powoływania jej członków oraz Przewodniczącego.

Proponowane regulacje określają, iż Rada do Spraw Muzeów działająca przy ministrze właściwym do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego jest organem opiniodawczo - doradczym, który ma wyrażać opinie w zakresie zagadnień polskiego muzealnictwa o znaczeniu krajowym lub międzynarodowym, składników projektu budżetu (część dotycząca muzealnictwa), projektów aktów normatywnych dotyczących muzeów, czy innych zagadnień, przedkładanych pod jej obrady przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, przewodniczącego Rady lub na wniosek 1/3 członków Rady.

Kolejne proponowane zmiany regulują kwestie sposobu powoływania członków Rady do Spraw Muzeów oraz jej Przewodniczącego.

Materia objęta przedmiotowym projektem rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto projekt jest zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Biuletynie Informacji Publicznej jako materiał dodatkowy do projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. Nr 169, poz. 1414).

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. **Podmioty na które oddziałuje rozporządzenie:** minister właściwy do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, Rada do Spraw Muzeów

2. **Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego:**

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów zaliczanych do sektora finansów publicznych.

3. **Wpływ na rynek pracy:** brak wpływu.

4. **Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki:** brak wpływu.

5. **Wpływ na sytuację i rozwój regionów:** brak wpływu

6. **Konsultacje społeczne:** projekt będzie konsultowany ze Stowarzyszeniem Historyków Sztuki, ze Związkiem Muzeów Polskich oraz z dyrektorem Muzeum Narodowego w Warszawie jako przewodniczącym Rady ds. Muzeów przy Ministrze Kultury. Ponadto zostanie uzgodniony międzyresortowo, ze związkami zawodowymi (Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki).

**ROZPORZĄDZENIE
RADY MINISTRÓW**

z dnia

**w sprawie określenia grup osób, którym przysługuje ulga w opłacie lub zwolnienie
z opłaty za wstęp do muzeów państwowych oraz rodzajów dokumentów
potwierdzających ich uprawnienia**

Na podstawie art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ulga w opłacie za wstęp do muzeum przysługuje:

- 1) uczniom szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych, słuchaczom zakładów kształcenia nauczycieli i kolegiów pracowników służb społecznych, studentom oraz uczestnikom studiów doktoranckich, będącym obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 2) emerytom, rencistom, a także osobom niepełnosprawnym wraz z opiekunami, będącym obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 3) nauczycielom szkół podstawowych, gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych oraz wychowawcom placówek opiekuńczo-wychowawczych, oświatowo-wychowawczych, zakładów poprawczych, schronisk dla nieletnich i ośrodków diagnostyczno-konsultacyjnych działających w państwach członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz państwach członkowskich Europejskiego

¹ Zmiany ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr, poz.

Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;

- 4) osobom fizycznym odznaczonym odznaką "Za opiekę nad zabytkami" lub odznaką honorową "Zasłużony działacz kultury".

§ 2. Zwolnienie z opłaty za wstęp do muzeów przysługuje:

- 1) osobom fizycznym odznaczonym Orderem Orła Białego lub Orderem Zasługi Rzeczypospolitej Polskiej, Medalem "Zasłużony Kulturze Gloria Artis", odznaką honorową "Zasłużony dla Kultury Polskiej" oraz osobom fizycznym, które zostały wyróżnione tytułem honorowym "Zasłużony dla Kultury Narodowej";
- 2) pracownikom muzeów wpisanych do Państwowego Rejestru Muzeów;
- 3) członkom Międzynarodowej Rady Muzeów (ICOM) i Międzynarodowej Rady Ochrony Zabytków (ICOMOS);
- 4) dzieciom do lat siedmiu.

§ 3. Dokumentami potwierdzającymi uprawnienie do korzystania z ulgi w opłacie lub zwolnienia z opłaty za wstęp do muzeów są:

- 1) legitymacje;
- 2) zaświadczenia;
- 3) dokumenty potwierdzające wiek dziecka;
- 4) inne odpowiednie dokumenty obowiązujące w krajach Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej oraz państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym - okazywane wraz z dowodem osobistym lub innym dokumentem potwierdzającym tożsamość osoby uprawnionej.

§ 4. Osoba uprawniona do korzystania z ulgi lub zwolnienia jest obowiązana przedstawiać upoważnionemu pracownikowi muzeum ważny dokument potwierdzający uprawnienie do korzystania z ulgi lub zwolnienia.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 października 1997 r. w sprawie określenia grup osób, którym przysługuje ulga w opłacie lub zwolnienie

z opłaty za wstęp do muzeów państwowych (Dz. U. Nr 130, poz. 854 oraz z 2006 r. Nr 32, poz. 219).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia grup osób, którym przysługuje ulga w opłacie lub zwolnienie z opłaty za wstęp do muzeów państwowych oraz rodzajów dokumentów potwierdzających ich uprawnienia, stanowi wykonanie upoważnienia do opracowania przedmiotowego rozporządzenia zawartego w art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 2007 r. o zmianie ustawy o muzeach (Dz. U. Nr, poz. ...). Zmiana polegała na wprowadzeniu wytycznych do wskazanego upoważnienia, zgodnie z przyjętymi wymogami zawartymi w art. 92 ust. 1 Konstytucji RP oraz na rozszerzeniu upoważnienia ustawowego o rodzaje dokumentów potwierdzających uprawnienia grup podmiotów do ulg lub zwolnień z opłaty za wstęp do muzeum.

Dotychczas grupy osób, którym przysługuje ulga w opłacie lub zwolnienie z opłaty za wstęp do muzeów, były określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 października 1997 r. w sprawie określenia grup osób, którym przysługuje ulga w opłacie lub zwolnienie z opłaty za wstęp do muzeów państwowych (Dz. U. Nr 130, poz. 854 oraz z 2006 r. Nr 32, poz. 219). Projekt rozporządzenia oprócz zakresu uregulowanego w poprzednim rozporządzeniu określa również rodzaje dokumentów potwierdzających uprawnienie do korzystania z ulgi lub zwolnienia.

W projekcie rozporządzenia są określone grupy podmiotów, którym przysługują ulgi oraz zwolnienia w opłacie za wstęp do muzeum oraz rodzaje dokumentów potwierdzających ich uprawnienia.

Materia objęta przedmiotowym projektem rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt jest zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Biuletynie Informacji Publicznej jako materiał dodatkowy do projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Podmioty na które oddziałuje rozporządzenie: muzea, dla których organizatorem jest państwo, z wyłączeniem muzeów martyrologicznych - jako, że wstęp do nich jest *ex lege* bezpłatny (rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 sierpnia 2001 r. Dz.U. Nr 92, poz. 1025).

2. Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego:

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów zaliczanych do sektora finansów publicznych.

3. Wpływ na rynek pracy: brak wpływu.

4. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki: brak wpływu.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionów: brak wpływu

6. Konsultacje społeczne: projekt będzie konsultowany ze Stowarzyszeniem Historyków Sztuki, ze Związkiem Muzeów Polskich oraz z dyrektorem Muzeum Narodowego w Warszawie jako przewodniczącym Rady ds. Muzeów przy Ministrze Kultury. Ponadto zostanie uzgodniony ze związkami zawodowymi (Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki).

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO ¹⁾**

z dnia

**w sprawie wykazu państwowych muzeów martyrologicznych, do których wstęp
jest bezpłatny**

Na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wykaz państwowych muzeów martyrologicznych, do których wstęp jest bezpłatny, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 sierpnia 2001 r. w sprawie wykazu państwowych muzeów martyrologicznych, do których wstęp jest bezpłatny (Dz. U. Nr 92, poz. 1025).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 131, poz. 911)

²⁾ Zmiany ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr, poz.

**Załącznik do rozporządzenia Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego z dnia**

**WYKAZ PAŃSTWOWYCH MUZEÓW MARTYROLOGICZNYCH, DO KTÓRYCH
WSTĘP JEST BEZPŁATNY**

- 1) Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu;
- 2) Państwowe Muzeum na Majdanku;
- 3) Muzeum Stutthof w Sztutowie.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie wykazu państwowych muzeów martyrologicznych, do których wstęp jest bezpłatny, stanowi wykonanie upoważnienia do opracowania przedmiotowego rozporządzenia zawartego w art. 10 ust. 5 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o muzeach (Dz. U. Nr, poz.....). Zmiana polegała na wprowadzeniu wytycznych do wskazanego upoważnienia, zgodnie z przyjętymi wymogami zawartymi w art.92 ust. 1 Konstytucji RP.

Projektowane rozporządzenie zastąpiłoby analogiczne uregulowanie prawne zawarte w rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 14 sierpnia 2001 r. w sprawie wykazu państwowych muzeów martyrologicznych, do których wstęp jest bezpłatny (Dz.U. Nr 92, poz. 1025).

W rozporządzenie będzie określony wykaz państwowych muzeów martyrologicznych, do których wstęp jest bezpłatny.

Materia objęta przedmiotowym projektem rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto projekt jest zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Biuletynie Informacji Publicznej jako materiał dodatkowy do projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. Nr 169, poz. 1414).

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. **Podmioty na które oddziałuje rozporządzenie:** wskazane w wykazie państwowe muzea martyrologiczne

2. **Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego:**

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów zaliczanych do sektora finansów publicznych.

3. **Wpływ na rynek pracy:** brak wpływu.

4. **Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki:** brak wpływu.

5. **Wpływ na sytuację i rozwój regionów:** brak wpływu

6. **Konsultacje społeczne:** projekt będzie konsultowany ze Stowarzyszeniem Historyków Sztuki, ze Związkiem Muzeów Polskich oraz z dyrektorem Muzeum Narodowego w Warszawie jako przewodniczącym Rady ds. Muzeów przy Ministrze Kultury. Ponadto zostanie uzgodniony międzyresortowo, ze związkami zawodowymi (Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki).

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

w sprawie zakresu, form i sposobu ewidencjonowania zabytków w muzeach

Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zabytki przechowywane w muzeach są ewidencjonowane, a dokumentacja ewidencyjna powinna być zgodna ze stanem faktycznym.

2. Ewidencjonowanie polega na wpisie dokonanym odpowiednio w następującej dokumentacji ewidencyjnej:

- 1) karcie ewidencyjnej;
 - 2) inwentarzu muzealiów, prowadzonym w formie księgi inwentarzowej;
 - 3) księdze depozytów;
 - 4) dokumentacji badań archeologicznych i innych badań terenowych
- pozwalającym zidentyfikować każdy ze znajdujących się w muzeum zabytków.

3. Ewidencjonowanie, o którym mowa w ust. 2, może być prowadzone w formie elektronicznej.

§ 2. Przekazywanie zabytków do zbiorów muzealnych dokumentuje się protokołem przyjęcia, potwierdzającym wolę przekazania-przyjęcia przez przedstawicieli stron.

§ 3. 1. Wpis w karcie ewidencyjnej, księdze inwentarzowej i księdze depozytów zawiera możliwe do ustalenia, następujące dane identyfikacyjne zabytku: określenie autorstwa lub wytwórcy, pochodzenie, wartość w dniu nabycia, czas i miejsca

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 131, poz. 911)

²⁾ Zmiany ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr, poz.

powstania, materiał, techniki wykonania, wymiary, ewentualnie jego wagę oraz określenie cech charakterystycznych. W razie braku danych identyfikacyjnych wpisuje się w odpowiedniej rubryce księgi wyraz "nieznane".

2. Księgi, o których mowa w ust. 1, powinny posiadać ponumerowane i przesznurowane karty, a końce sznurów opieczętowne. Liczbę kart stwierdza dyrektor muzeum, umieszczając na okładce stosowną klauzulę i podpis.

3. W przypadku likwidacji muzeum, karty ewidencyjne, księgę inwentarzową i księgę depozytów wraz z dokumentami dotyczącymi nabycia muzealiów przekazuje się do właściwego archiwum państwowego.

4. Wpisy do dokumentacji ewidencyjnej wymienionej w § 1 ust. 2 dokonywane są w sposób trwały i czytelny. Niedopuszczalne jest jakiegokolwiek zacieranie treści dokonywanych zapisów. Koniecznych poprawek dokonuje się czerwonym atramentem i potwierdza podpisem upoważnionej osoby.

5. Dopuszczalne jest utworzenie księgi inwentarzowej z wydruków komputerowych pod warunkiem umieszczenia w niej danych określonych w ust. 1 i 2.

6. Komisyjna kontrola zgodności wpisów dokumentacji ewidencyjnej ze stanem faktycznym zbiorów powinna odbywać się co pięć lat od daty zakończenia poprzedniej kontroli. Podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach może przedłużyć ten okres do 10 lat.

§ 4. 1. W zależności od wielkości i specyfiki zbiorów muzeum zakłada się oddzielne księgi inwentarzowe albo dla osobnych rodzajów muzealiów, albo według kryteriów tworzywa. Każdej księdze inwentarzowej nadaje się symbol literowy.

2. Współczesnych kopii zabytków rzemiosła artystycznego, rzeźby, malarstwa, grafiki, które wchodzi w skład wyposażenia wnętrz pałacowych lub służą celom wystawowym, nie wpisuje się do księgi inwentarzowej. Przedmioty te ewidencjonuje się na zasadach ogólnych; dotyczy to również obiektów niezakwalifikowanych przez dyrektora muzeum - ze względu na specyfikę danej dyscypliny - do wpisu do inwentarza muzealiów.

3. Wpisu muzealium do księgi inwentarzowej należy dokonać w ciągu 60 dni od dnia objęcia w posiadanie.

§ 5. 1. Każde muzealium wpisuje się do księgi inwentarzowej pod odrębnym numerem.

2. Zespół przedmiotów, który stanowi integralną całość, jak: teka, szkicownik, komplet mebli, sztuców, nagrań oraz dublety grafik i plakatów, oznacza się, podając numer księgi inwentarzowej łamany przez kolejną liczbę oznaczającą składnik tego zespołu.

§ 6. 1. Muzealium wpisane do księgi inwentarzowej otrzymuje zawsze, gdy to jest możliwe, nieusuwalne oznakowanie, składające się z oznaczenia właściciela i numeru z księgi inwentarzowej. Wcześniejszych oznakowań uwidocznionych na muzealium nie wolno usuwać, należy je przekreślać w sposób umożliwiający odczytanie.

2. Oznakowania dokonuje się techniką zapewniającą jego trwałość, bezpośrednio na przedmiocie, w miejscu najmniej widocznym, nienaruszającym wizualnego kształtu muzealium. W szczególnych przypadkach oznakowanie może być przymocowane do muzealium w sposób możliwie trwały.

§ 7. 1. Dla każdego zabytku pozyskiwanego przez muzeum zakłada się kartę ewidencyjną zawierającą dane identyfikacyjne określone w § 3 ust. 1, informację o miejscu przechowywania i dokumentację wizualną oraz informację o wartości obiektu w dniu sporządzenia karty.

2. Rodzaje kart ewidencyjnych, sposób ich wypełniania, a także prowadzenia innych rejestrów pomocniczych określa dyrektor muzeum, z zastrzeżeniem § 3 ust. 4.

3. Dyrektor muzeum może wprowadzić inne rodzaje ewidencji i ustalić zasady ich prowadzenia.

4. W karcie ewidencyjnej dokumentuje się także sposób oznakowania muzealium zgodnie z § 6 oraz wszelkie przemieszczenia muzealium.

§ 8. 1. Muzealia udostępnione poza siedzibę muzeum muszą posiadać dokumentację wizualną, a ponadto pisemną zgodę dyrektora muzeum na udostępnienie.

2. Dyrektor muzeum udziela zgody po wysłuchaniu opinii merytorycznego pracownika muzeum sprawującego pieczę nad obiektem oraz konserwatora zbiorów.

§ 9. 1. Wszelkie przeniesienia muzealiów poza siedzibę muzeum dokumentowane są w protokole.

2. Protokół musi zawierać:

- 1) opis muzealium;
- 2) datę sporządzenia;
- 3) określenie przyczyny przeniesienia;
- 4) termin planowego zwrotu.

§ 10. 1. Skreślenie muzealium z księgi inwentarzowej muzeum państwowego lub samorządowego następuje na zasadach i w trybie określonych w art. 23 i 24 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach.

2. Skreślenia z księgi inwentarzowej muzealiów utraconych na skutek kradzieży lub zaginięcia nie dokonuje się wcześniej niż po upływie 3 lat od daty prawomocnego zakończenia postępowania karnego.

3. Skreślenia muzealium zniszczonego można dokonać po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

§ 11. Dotychczasowe księgi wpływów, kartoteki magazynowe, księgi inwentarzowe, katalogi naukowe, księgi depozytów oraz księgi ruchów zachowują ważność.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 30 sierpnia 2004 r. w sprawie zakresu, form i sposobu ewidencjonowania zabytków w muzeach (Dz. U. Nr 202, poz. 2073).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

UZASADNIENIE

Konieczność wydania nowego rozporządzenia wiąże się ze zmianą treści upoważnienia do wydania aktu wykonawczego, wprowadzoną przez art. 21 ust. 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o muzeach (Dz.U. Nr, poz.....). Zmiana polegała na wprowadzeniu wytycznych do wskazanego upoważnienia, zgodnie z przyjętymi wymogami zawartymi w art.92 ust. 1 Konstytucji RP.

Projektowane rozporządzenie zastąpiłoby uregulowania prawne zawarte w rozporządzeniu Ministra Kultury z dnia 30 sierpnia 2004 r. *w sprawie zakresu, form i sposobu ewidencjonowania dóbr kultury w muzeach* (Dz. U. Nr 202, poz. 2073).

Rozporządzenie będzie regulować zakres, formy i sposób ewidencjonowania zabytków w muzeach, określać w szczególności: rodzaj dokumentacji ewidencyjnej, wymagania jakim powinno odpowiadać prowadzenie tej dokumentacji, sposób oznakowania zabytków oraz tryb ich dokumentowania w przypadku przenoszenia poza siedzibę muzeum oraz skreślenia z inwentarza muzeum.

Praktyka wykazała, że rozwiązania przyjęte w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu są wystarczające, w związku z czym zostały również zawarte w przedmiotowym projekcie rozporządzenia.

Materia objęta przedmiotowym projektem rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto projekt jest zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Biuletynie Informacji Publicznej jako materiał dodatkowy do projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. Nr 169, poz. 1414).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. **Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie:** muzea państwowe i samorządowe działające na podstawie ustawy o *muzeach* i innych ustaw; organizatorzy tych muzeów w zakresie przewidzianym w § 3 ust. 6 rozporządzenia oraz Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego, w zakresie przewidzianym w § 10 ust. 3.
2. **Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego:**

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów zaliczanych do sektora finansów publicznych.
3. **Wpływ na rynek pracy:** brak wpływu.
4. **Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki:** brak wpływu.
5. **Wpływ na sytuację i rozwój regionów:** brak wpływu
6. **Konsultacje społeczne:** projekt będzie konsultowany ze Stowarzyszeniem Historyków Sztuki, ze Związkiem Muzeów Polskich oraz z dyrektorem Muzeum Narodowego w Warszawie jako przewodniczącym Rady ds. Muzeów przy Ministrze Kultury. Ponadto zostanie uzgodniony międzyresortowo, ze związkami zawodowymi (Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki).

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO ¹⁾**

z dnia

w sprawie warunków, sposobu i trybu przenoszenia muzealiów

Na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Muzealia mogą być przenoszone, jeżeli:

- 1) warunki i sposób przenoszenia oraz przechowywania w nowym miejscu nie narażają przenoszonej rzeczy na uszkodzenie, zniszczenie lub zaginięcie;
- 2) jest dla nich opracowana dokumentacja naukowo – konserwatorska.

§ 2.

1. Przeniesienie muzealiów wymaga pisemnej zgody dyrektora muzeum.
2. Przed wydaniem zgody na przeniesienie zainteresowane strony powinny określić na piśmie wzajemne prawa i obowiązki związane z przeniesieniem muzealiów.

§ 3.

1. Przeniesienie muzealiów stwierdza się protokołem zdawczo – odbiorczym.
2. Protokół zdawczo – odbiorczy powinien zawierać:
 - 1) nazwę i adres stron oraz imiona i nazwiska upoważnionych przedstawicieli;
 - 2) dokładny opis przenoszonych muzealiów, w szczególności określenie materiału, techniki, wymiaru, czasu powstania, stanu zachowania;
 - 3) sygnaturę inwentarzową, ewentualnie katalogową;
 - 4) wymagane warunki transportu;
 - 5) wymagane warunki przechowywania;
 - 6) wartość rynkową muzealiów w dniu przenoszenia;
 - 7) datę i miejsce sporządzenia protokołu.

¹⁾ Minister Kultury I Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury I Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 131, poz. 911)

²⁾ Zmiany ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr, poz.

§ 4.

Wszelkie prace konserwatorskie przy przeniesionych muzealiach mogą być wykonywane tylko za uprzednią zgodą muzeum, w którym muzealia są wpisane do inwentarza.

§ 5.

Strona wykonująca czynności związane z przeniesieniem muzealiów obowiązana jest zachować szczególną staranność w celu zabezpieczenia przenoszonych muzealiów przed uszkodzeniem, zniszczeniem lub zaginięciem.

§ 6.

1. W razie przenoszenia muzealiów poza granice kraju, ich transport, niezależnie od wymagań przewidzianych w § 5, powinien odbywać się pod opieką konwojenta.
2. W razie przenoszenia muzealiów uznanych przez dyrektora muzeum, w którym muzealia są wpisane do inwentarza, za szczególnie cenne, liczbę konwojentów, ich kwalifikacje oraz kwalifikacje przewoźnika ustala tenże dyrektor.

§ 7.

Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie warunków przenoszenia muzealiów (Dz. U. Nr 21, poz. 175).

§ 8.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

UZASADNIENIE

Konieczność wydania nowego rozporządzenia wiąże się ze zmianą treści upoważnienia do wydania aktu wykonawczego, wprowadzoną przez art. 29 ust. 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o muzeach (Dz. U. Nr, poz.....). Zmiana polegała na wprowadzeniu wytycznych do wskazanego upoważnienia, zgodnie z przyjętymi wymogami zawartymi w Konstytucji RP.

Projektowane rozporządzenie stanowi dosłowne powtórzenie rozporządzenia Ministra Kultury z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie warunków przenoszenia muzealiów (Dz. U. Nr 21, poz. 175).

Projekt rozporządzenia określa sposób postępowania z muzealiami w przypadkach przenoszenia ich poza teren muzeum, w którego inwentarzu figurują. Stanowi on szczegółowy *modus operandi* w stosunku do muzealiów, które z przyczyn określonych w art. 29 ust. 1 ustawy o muzeach, opuszczają „swoje” muzea.

§ 1 projektu określa pozytywne przesłanki do zakwalifikowania mającego być przeniesionym muzealium jako muzealium, które może być przeniesione. Przesłankami tymi są: odpowiednie gwarancje konserwatorskie i bezpieczeństwa, pozwalające na przenoszenie i przechowywanie muzealium w sposób, który by nie narażał go na zniszczenie, uszkodzenie lub zaginięcie (ust. 1) oraz odpowiednio opracowana dokumentacja naukowo – techniczna (ust. 2).

Celem dodatkowej ochrony przenoszonego muzealium, § 2 projektu jako dodatkowe zabezpieczenie zbiorów muzealnych stanowi, że przeniesienie muzealiów wymagałoby pisemnej zgody dyrektora muzeum, jako osoby reprezentującej kierowaną przez siebie placówkę na zewnątrz (art. 1). Niemniej jednak, przed wydaniem omawianej zgody strony umowy o przeniesieniu muzealium byłyby zobowiązane do określenia na piśmie wzajemnych praw i obowiązków związanych z przeniesieniem. Konstrukcyjnie byłaby to (jak zresztą do tej pory) umowa cywilnoprawna, w której strony porozumienia swobodnie, acz zgodnie z przepisami prawa kształtowałyby swoją sytuację prawną; zawieranie tego rodzaju umów pozwoliłoby na uniknięcie, lub przynajmniej znaczne ograniczenie możliwych konfliktów i nieporozumień związanych z regulowaną przez ten projekt tematyką.

§ 3 projektu dokładnie reguluje kwestię odpowiedniego udokumentowania faktu przenosin muzealiów poza teren muzeów. Zgodnie z brzmieniem ust.1tego paragrafu przeniesienie muzealiów stwierdza się protokołem zdawczo – odbiorczym. Ust. 2 tegoż wymienia enumeratywnie dane niezbędne do tego, by uznać powyższy protokół za prawidłowo wypełniony. Na te dane składają się: 1) nazwa i adres stron oraz imiona i nazwiska upoważnionych przedstawicieli; 2) dokładny opis przenoszonych muzealiów; 3) sygnaturę inwentarzową, ew. katalogową; 4) wymagane warunki transportu; 5) wymagane warunki przechowywania, 6) wartość rynkową muzealiów w dniu przenoszenia; oraz 7) datę i miejsce sporządzenia protokołu.

§ 4 projektu przewiduje, że wszelkie prace konserwatorskie przy przeniesionych muzealiach mogą być wykonywane tylko za uprzednią zgodą muzeum, w którego inwentarzu te muzealia figurują. Tak ustalone brzmienie tego przepisu zostało zredagowane w celu zapewnienia możliwie maksymalnego bezpieczeństwa muzealiom; prace, o których mowa w tym § mogłyby wykonywać tylko konserwatorzy zatrudnieni w muzeum, które jest właścicielem muzealiów, ewentualnie konserwatorzy spoza muzeum, którzy jednak dają rękojmię fachowego i starannego wykonywania robót konserwatorskich. Nie bez znaczenia pozostaje tu fakt, że inne uregulowanie tej kwestii mogłoby naruszać uprawnienia właścicielskie muzeum; byłoby to sprzeczne z kodeksem cywilnym.

Konieczność zapobiegania ewentualnym uszkodzeniom, zniszczeniom lub zaginięciom muzealiów była również – podobnie jak w powyższych paragrafach - przyczyną odpowiedniego zredagowania § 5 i § 6. § 5 zobowiązuje strony wykonujące czynności związane z przeniesieniem muzealiów do zachowania szczególnej staranności w wykonywaniu tychże czynności celem zabezpieczenia przenoszonych obiektów przed uszkodzeniami, zniszczeniami lub zaginięciami. Ta klauzula generalna stanowi gwarancję, że opisane czynności będą dokonywane przez osoby odpowiedzialne, kompetentne i poważnie traktujące powierzone im czynności. Ponadto przepis ten umożliwiałby ewentualne pociągnięcie tych osób do odpowiedzialności służbowej, karnej lub cywilnej w przypadku niezadowolającego lub niesatysfakcjonującego poziomu ich pracy.

Następny paragraf (szósty) jako dodatkowe zabezpieczenie, niezależnie od wymogów poprzednich paragrafów nakłada na organizatorów przenosin muzealiów poza granice kraju obowiązek zapewnienia opieki konwojenta (ust. 1), lub

konwojentów, jeżeli dyrektor muzeum, w którym przenoszone muzealia są wpisane do inwentarza, uzna za niezbędne ze względu na wartość przenoszonych obiektów; dyrektor jest również uprawniony do określania kwalifikacji konwojentów i do wybrania odpowiedniego przewoźnika. Ponadto ust. 3 stanowi, że muzealia przenoszone poza granice kraju powinny być ubezpieczone; praktyka wskazuje, że obowiązek ubezpieczenia tychże spoczywa na tym podmiocie, który bierze je w użyczenie, lub przechowuje pod innym tytułem prawnym.

Wydanie tego rozporządzenia jest implikowane koniecznością zapewnienia możliwie najpełniejszej ochrony muzealiów przed ich uszkodzeniem, zniszczeniem, zaginięciem lub kradzieżą oraz określa prawa i obowiązki stron umów, na mocy których dochodzi do przeniesienia muzealium (muzealiów) łącznie z określeniem odpowiedzialności z tytułu pieczy nad przedmiotem przeniesienia.

Praktyka wykazała, że rozwiązania przyjęte w dotychczas obowiązującym rozporządzeniu są wystarczające, w związku z czym zostały również zawarte w przedmiotowym projekcie rozporządzenia.

Materia objęta przedmiotowym projektem rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto projekt jest zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Biuletynie Informacji Publicznej jako materiał dodatkowy do projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. Nr 169, poz. 1414).

Ocena skutków regulacji:

1. **Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie:** muzea udostępniające swoje muzealia i muzea biorące w użyczenie (np. na wystawy) i inne podmioty, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy *o muzeach*.

2. **Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego:**

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów zaliczanych do sektora finansów publicznych.

Ewentualne koszty przenosin (konwojent przewidziany w § 6, transport, opakowanie, tragarze, itp.) pokrywane są – w zależności od umowy – przez strony tejsze lub muzeum będące właścicielem muzealium i wchodzą w ogólny koszt działalności muzeum wypełniającego swoje statutowe cele i stosującego się do wymogów ustawy *o muzeach*. Jeżeli chodzi o obowiązek ubezpieczenia muzealiów w przypadku przenosin poza granice kraju (§ 6 ust. 3), to podkreślić należy, że w takich przypadkach obowiązek ubezpieczenia spoczywa z zasady na stronie biorącej w użyczenie i nie obciąża on w żaden sposób budżetu państwa, a możliwość ubiegania się o poręczenie wypłaty odszkodowania z tytułu zniszczenia, uszkodzenia lub kradzieży nieubezpieczonych eksponatów wynikająca z ustawy z dnia 8 maja 1997 r. *o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne* w przypadkach przewidywanych przez omawiane rozporządzenie nie ma w żaden sposób zastosowania.

3. **Wpływ na rynek pracy:** brak wpływu.

4. **Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki:** brak wpływu.

5. **Wpływ na sytuację i rozwój regionów:** brak wpływu

6. **Konsultacje społeczne:** projekt będzie konsultowany ze Stowarzyszeniem Historyków Sztuki, ze Związkiem Muzeów Polskich oraz z dyrektorem Muzeum Narodowego w Warszawie jako przewodniczącym Rady ds. Muzeów przy Ministrze Kultury. Ponadto zostanie uzgodniony międzyresortowo, ze związkami zawodowymi (Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki).

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO ¹⁾**

z dnia

**w sprawie określenia dla pracowników tworzących zawodową grupę
muzealników wymagań kwalifikacyjnych uprawniających do zajmowania
stanowisk związanych z działalnością podstawową muzeów oraz trybu ich
stwierdzania**

Na podstawie art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 1997 r. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wymagania kwalifikacyjne uprawniające pracowników tworzących zawodową grupę muzealników do zajmowania stanowisk związanych z działalnością podstawową muzeów określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Wymagania kwalifikacyjne oraz staż pracy stwierdza, z zastrzeżeniem § 4, pracodawca na podstawie dyplomów, świadectw lub zaświadczeń oraz świadectw pracy dokumentujących:

- 1) ukończenie szkół wyższych, szkół oraz kursów kwalifikacyjnych lub innych form kształcenia;
- 2) uprawnienia nabyte do wykonywania określonych zawodów;
- 3) okresy zatrudnienia.

§ 3. 1. Do stażu pracy wymaganego do zajmowania stanowisk określonych w załączniku do rozporządzenia zalicza się okresy zatrudnienia w:

- 1) muzeach, bibliotekach naukowych, archiwach i instytucjach ochrony dóbr kultury,
- 2) urzędach organów administracji rządowej oraz samorządu terytorialnego na stanowiskach związanych z działalnością kulturalną, pod warunkiem posiadania co najmniej 3-letniego stażu pracy w muzealnictwie.

2. W uzasadnionych przypadkach pracodawca może zaliczyć pracownikowi do stażu pracy okresy zatrudnienia na innych stanowiskach niż wymienione w ust. 1, na których nabył kwalifikacje przydatne do pracy na określonym stanowisku w muzeum.

§ 4. 1. Stwierdzenia kwalifikacji niezbędnych do zajmowania stanowiska kustosa dyplomowanego oraz opiniowania dorobku zawodowego na stanowisku kustosa dokonuje komisja kwalifikacyjna na wniosek osoby zainteresowanej.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, oprócz dokumentów potwierdzających wymagania kwalifikacyjne, dołącza się opinię pracodawcy.

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. Nr 131, poz. 911)

²⁾ Zmiany ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr, poz.

3. Członków komisji kwalifikacyjnej powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego na wniosek Rady do Spraw Muzeów działającej przy ministrze do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego .

4. Liczba członków komisji nie może przekroczyć 5 osób.

5. Członkowie komisji kwalifikacyjnej wybierają przewodniczącego komisji.

6. Komisja kwalifikacyjna działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu, zatwierdzonego przez ministra do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

7. Komisja kwalifikacyjna:

- 1) stwierdza posiadanie kwalifikacji niezbędnych do zajmowania stanowiska kustosza dyplomowanego na podstawie złożonych dokumentów oraz rozmowy z zainteresowanym,
- 2) opiniuje dorobek zawodowy wymagany na stanowisku kustosza na podstawie złożonych dokumentów i materiałów.

8. W przypadku stwierdzenia przez komisję, iż zainteresowany nie spełnia wymagań kwalifikacyjnych do zajmowania stanowiska kustosza dyplomowanego, lub wydania negatywnej opinii o dorobku zawodowym wymaganym na stanowisku kustosza zainteresowany może zwrócić się w ciągu 14 dni do ministra do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego z prośbą o ponowne rozpatrzenie wniosku.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 9 marca 1999 r. w sprawie określenia dla pracowników tworzących zawodową grupę muzealników wymagań kwalifikacyjnych uprawniających do zajmowania stanowisk związanych z działalnością podstawową muzeów oraz trybu ich stwierdzania (Dz. U. Nr 26, poz. 233 oraz z 2004 r. Nr 272, poz. 2695).

§ 6 Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

**Załącznik do rozporządzenia Ministra Kultury
i Dziedzictwa Narodowego z dnia**

**WYMAGANIA KWALIFIKACYJNE UPRAWNIAJĄCE DO ZAJMOWANIA STANOWISK
ZWIĄZANYCH Z DZIAŁALNOŚCIĄ PODSTAWOWĄ MUZEÓW DLA PRACOWNIKÓW
TWORZĄCYCH ZAWODOWĄ GRUPĘ MUZEALNIKÓW**

Lp.	Stanowisko	Wymagane kwalifikacje	
		wykształcenie	staż prac
1	Kustosz dyplomowany	- wyższe specjalistyczne, - stopień naukowy doktora w dziedzinie związanej z działalnością podstawową muzeum, - dorobek zawodowy w zakresie wskazanym w art. 2 ustawy o muzeach, - znajomość języka obcego	8 lat (w tym 2 lata na stanowisku starszego kustosza)
2	Starszy kustosz	wyższe specjalistyczne oraz stopień naukowy doktora w dziedzinie związanej z działalnością podstawową muzeum lub podyplomowe studium muzealnicze	6 lat
3	Kustosz	wyższe specjalistyczne oraz podyplomowe studium muzealnicze lub dorobek zawodowy w zakresie wskazanym w art. 2 ustawy o muzeach	5 lat
4	Adiunkt	wyższe specjalistyczne	3 lata
5	Starszy asystent	wyższe specjalistyczne	2 lata
6	Asystent	wyższe specjalistyczne wyższe zawodowe (licencjat)	- -

- Uwaga: 1. Za wykształcenie wyższe zawodowe uznaje się studia w szkole wyższej pierwszego stopnia zakończone uzyskaniem dyplomu w jednej z dziedzin związanych z działalnością podstawową muzeów.
2. Za wykształcenie wyższe specjalistyczne uznaje się ukończenie studiów wyższych i uzyskanie dyplomu magisterskiego w jednej z dziedzin związanych z działalnością podstawową muzeów.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie określenia dla pracowników tworzących zawodową grupę muzealników wymagań kwalifikacyjnych uprawniających do zajmowania stanowisk związanych z działalnością podstawową muzeów oraz trybu ich stwierdzenia, stanowi wykonanie upoważnienia do opracowania przedmiotowego rozporządzenia zawartego w art. 13 ust. 3 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o muzeach (Dz.U. Nr, poz.....). Zmiana polegała na wprowadzeniu wytycznych do wskazanego upoważnienia, zgodnie z przyjętymi wymogami zawartymi w art.92 ust. 1 Konstytucji RP.

Projektowane rozporządzenie zastąpiłoby analogiczne uregulowanie prawne zawarte w rozporządzeniu z dnia 9 marca 1999 r. Ministra Kultury i Sztuki w sprawie określenia dla pracowników tworzących zawodową grupę muzealników wymagań kwalifikacyjnych uprawniających do zajmowania stanowisk związanych z działalnością podstawową muzeów oraz trybu ich stwierdzenia (Dz.U. Nr 26 poz.233 oraz z 2004 r. Nr 272, poz.2695)

Rozporządzenie będzie określać dla pracowników tworzących zawodową grupę muzealników wymagania kwalifikacyjne uprawniające do zajmowania stanowisk związanych z działalnością podstawową muzeów oraz trybu ich stwierdzenia.

Materia objęta przedmiotowym projektem rozporządzenia jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto projekt jest zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Biuletynie Informacji Publicznej jako materiał dodatkowy do projektu ustawy o zmianie ustawy o muzeach, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz.U. Nr 169, poz. 1414).

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. **Podmioty na które oddziałuje rozporządzenie:** muzea państwowe i samorządowe

2. **Wpływ na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego:**

Wejście w życie przedmiotowego rozporządzenia nie wywoła skutków finansowych dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz innych podmiotów zaliczanych do sektora finansów publicznych.

3. **Wpływ na rynek pracy:** brak wpływu.

4. **Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki:** brak wpływu.

5. **Wpływ na sytuację i rozwój regionów:** brak wpływu

6. **Konsultacje społeczne:** projekt będzie konsultowany ze Stowarzyszeniem Historyków Sztuki, ze Związkiem Muzeów Polskich oraz z dyrektorem Muzeum Narodowego w Warszawie jako przewodniczącym Rady ds. Muzeów przy Ministrze Kultury. Ponadto zostanie uzgodniony międzyresortowo, ze związkami zawodowymi (Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Federacją Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki).